

Giới thiệu Thần Y Chi Tình: Hoàng Hậu Của Tà Đế

Cùng đọc truyện Thần Y Chi Tình: Hoàng Hậu Của Tà Đế của tác giả Vong Xuyên Bì Ngan- Vân Du thuộc thể loại ngôn tình cổ đại, nữ cường X nam cường. Chàng sống trong cảnh người lừa ta gạt, tình dục thâm uyên chốn hoàng cung. Nàng trưởng thành tại nơi chém giết đẫm huyết của giang hồ. Phàm là truyện nói về hai con người đối lập nhau. Song đều là những người cô độc... Người ta thường nói hai cực đối lập sẽ hút nhau, liệu hai con người sống trong hai môi trường khác nhau này thì sao, đọc truyện hay sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tình: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Vương triều Phong Vận, năm thứ ba.

Đất nước này được Phong đế trải qua nam chinh bắc chiến, thu phục nhiều tiểu quốc mới lập thành. Nhưng khi thống nhất được giang sơn thì lại gặp vấn đề lớn, loạn lạc khắp nơi...

Sắc cảnh mùa thu vốn thấm nhuộm nỗi buồn man mác nay lại bị khí tức nặng nề thời chiến làm cho sàu sẫm, bi ai. Khắp giang sơn Phong Vận nơi thì loạn lạc, dân chúng lâm than, kia là đổ máu như sông như suối...

Tại lúc này, chiến tranh bên hướng đông đã đi đến cao trào, người dân chỉ cần có cơ hội đều bán sống bán chết chạy đi tản cư. Viễn cảnh loạn lạc thật u sầu.

- Mẫu thân, chúng ta đi đâu a? - Một bé gái chừng năm tuổi khuôn mặt tựa như trăng rằm, hướng người phụ nhân kẻ bên hỏi.

Người phụ nhân toàn thân thanh y đậm bạc dịu dàng vuốt đầu bé gái:

- Tiểu Băng ngoan a. Cả nhà ta sẽ về phía tây, chuyển việc làm ăn qua đó, sẽ không can dự đến chiến tranh nữa. Như vậy, tiểu Băng có thể học hành, có bạn bè vui chơi. Chịu không?

Nghe được đáp án, cô bé nở nụ cười ngây ngô thực đáng yêu. Bé không hiểu chuyển đi là thế nào, nhưng chỉ cần không phải nhìn thấy máy thúc thúc, thăm thăm hay đến nhà bé ngày trước từng người một gục xuống là được.

Tâm trí cô bé chợt nhớ lại cảnh huyết nhục mơ hồ của vị thúc thúc hiền lành ngày trước. Một trận buồn nôn trào dâng. Người phụ nhân lo lắng vuốt lưng giúp nữ nhi của mình bình tĩnh lại, trong ánh mắt vẫn là thần sắc mù mịt, mệt mỏi.

Cả đoàn xe đi tới khi trời tối cũng không ngưng nghỉ, phải biết đây là lúc loạn lạc, họ lại là thương gia a, nếu dừng lại nghỉ ngơi có khi lại gặp cướp. Tuy nhiên, đi như vậy thì đối với người lớn còn đỡ, Lệ Băng là một tiểu hài tử lại khác, cô bé cảm thấy mong mình cũng sắp đứt khỏi cơ thể rồi. Bỗng xe ngựa lắc lư, có tiếng cha bé từ ngoài truyền tới: "Xin hỏi, các vị là ai?"

Đáp lại câu hỏi chính là từng trận nhốn nháo. Có vẻ bên ngoài đã xảy ra việc gì. Nhưng Lệ Băng lúc này đã vô cùng mệt mỏi, chẳng buồn quan tâm tới mà muốn đi ngủ. Có điều, tâm thần mệt mỏi còn chưa lấy, tay cô bé liền bị mẫu thân nắm chặt.

Lệ Băng định bảo "Đau." Nhưng nhìn sắc mặt mẫu thân sao lại vô cùng hoảng sợ.

Tiếng động ở ngoài ngày càng dữ dội. Bên tai bé oanh một tiếng kêu thảm thiết, xe ngựa bỗng nhiên bị chấn động mạnh rồi sau đó lật sang một bên, cỗ xe tan nát bị con ngựa kéo lê thêm vài đoạn mới dừng hẳn.

Đầu bị va đập thật mạnh nhưng Lệ Băng chẳng thiết kêu đau, tiếng khóc lớn của bé hoàn toàn dành cho thân sinh trước mắt. Mẫu thân nàng thanh y nhuộm huyết sắc, mùi máu tanh nồng. Đôi tay từ mẫu dịu dàng kia vẫn giữ chặt lấy bé trong lòng, mong muốn bảo vệ nữ nhi yêu quý.

Rồi cửa xe bị mở ra, một nam nhân thô bạo lôi bé ra ngoài. Mặc kệ tiếng khóc của trẻ con, hắn vẫn cười trào phúng:

- Mấy người coi này. Nhìn chỗ này có đến ba xe hàng mà chủ nhân chỉ là một đôi phu thê cùng một đứa nhỏ có phải là quá giàu hay không?

- Hầy! Người cái đồ chỉ thích động tay động chân. Cướp của được rồi, người cướp mạng làm gì?

- Coi như luyện tập đi. Đây là thời gian thoải mái cho đạo tặc chúng ta đó, không cần trốn tránh quan binh. Ha ha ha!

Lệ Băng không hiểu chuyện gì cả, chỉ khóc thật lớn. Sao bọn họ còn cười? Sao lại không cứu phụ mẫu nó? Họ là người xấu. Bất quá, tiếng khóc lúc sau liền triệt để trở thành tiếng thét thảm thiết. Nó nhìn thấy... đám người kia...

- Kia, người coi, hấn còn ác hơn ta, người đừng chỉ trách cứ ta chứ?

Hình ảnh phụ thân trước mắt thật sự dọa Lệ Băng hoảng sợ. Một thanh đao lớn lạnh lẽo vô tình cắt ngang cổ người, dòng huyết cũng theo đó mà lan ra mặt đất khô cằn.

- Đồ ngu. Chả phải có cáo thị nói có tên tướng quân gì đó phản bội, làm lộ mật thư gì đó khiến triều đình xém mất nước sao? Ta nhớ hấn nhìn giống tên này.

- Nhìn thân thể thư sinh yếu ớt đó chắc chắn không phải. Chỉ là người giống người thôi.

- Bởi vậy mới chặt đầu hấn ra đem nộp lấy thưởng. Đồ ngu!

Lệ Băng dường như cự tuyệt hết thấy mọi thanh âm bên tai, đầu óc trống rỗng, tầm mắt mờ hồ. Nó muốn mở mắt thật to để nhìn kĩ lại tất cả, để chứng minh mọi thứ ban nãy đều là ác mộng, nhưng cơ thể lại đau đớn, oanh một tiếng trước mắt liền một màu tối đen.

Ra là tên đạo tặc đang giữ Lệ Băng đã chém nó một nhát sau lưng. Máu tươi vấy bẩn cả thân hình yếu ớt của một nữ hài tử nhỏ bé.

- Người lại!

- Thôi nào, cái này được coi là tích đức đấy. Chẳng lẽ người muốn cho nó tự sinh tự diệt, chết cũng không thể thành ma no hả?

- Ha ha. Làm thế mới gọi là ác.

- Im hết đi. Về thôi.

Lệ Băng đau đớn, ý thức mất dần, nằm yên lặng trên mặt đất. Xung quanh là những cỗ xe đã đứt mất dây cương. Thời gian chẳng biết qua bao lâu, chỉ rõ màn đêm sớm đã bao trùm không gian tiêu điều và hoang vắng này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sau từng tầng mây lóe lên dương quang yếu ớt của mặt trời nhưng cũng đủ soi rọi màn đêm hắc ám tựa như mang đến một hi vọng xa vời nào đó.

Bất quá trên sơn cảnh vẫn là một vẻ dị thường hoang sơ. Tư vị huyết đẫm rợn người cũng nhanh chóng mờ nhạt đi.

- Dung nhi! Dung nhi! - Tiếng gọi lớn bất chợt phá vỡ vẻ tĩnh mịch ở ngọn núi này.

Có điều, trong thanh âm ấy pha tạp quá nhiều cảm xúc tiêu cực của một con người. Là khẩn trương? Bất an? Lo lắng? Sợ hãi? ...

- Được rồi. Bà nghỉ chút đi! - Lão nam nhân đưa tay an ủi người thê tử kết tóc trăm năm.

- Tại sao lại có thể lạc mất Dung nhi được chứ? Lại còn trong hoàn cảnh thế này? Lỡ chẳng may nó gặp phải sơn tặc thì phải làm sao? - Tự lẩm bẩm một mình, bà lại tiếp tục bước đi, từng tiếng gọi lớn hai chữ: "Dung nhi!".

Lão nam nhân thấy thê tử mình vẫn cố chấp đi tìm Mộ Dung thì trong lòng không khỏi thở dài nhưng cũng không can lại.

Cả hai thân già bọn họ đều đã quá mệt mỏi khi phải đi tìm một người từ xế chiều hôm qua tới giờ. Song cũng chẳng thể dừng lại, bởi vì con người họ đang tìm kiếm kia... chính là nhi tử trân quý nhất.

Hai người đi mãi gần hết một canh giờ thì cũng đã tới ngọn đèo tiếp theo, bình minh cũng triệt để hiện hữu.

Lúc này thật sự đã sức cùng lực kiệt, cả hai quyết định nghỉ ngơi đôi chút, đi tìm một chỗ bằng phẳng trên đèo. Bất quá không ngờ được, ở phía trước là một khung cảnh thật dọa người.

Nhưng Mộ gia vốn là nhà hành y nha, làm nghề chữa bệnh cứu người, hơn nữa chiến tranh đã kéo dài suốt mấy năm nay còn chưa dừng lại, lý nào cảnh máu me trước mắt còn xa lạ sao?

Vậy nên, không chần chừ, hai người liền tiến tới mấy cỗ xe ngựa tan nát kia. Suy đoán đây là của một lái buôn xui xẻo gặp phải đạo tặc.

Lão tặc lười bất mãn khi nhìn về phía thi thể một nam nhân bị chặt đứt đầu: "Bọn chúng cướp của chưa đủ hay sao chứ?".

Rồi khi tầm mắt đảo về phía thân hình nhỏ bé nọ, có lẽ là một hài tử, hai người chân chính đứng lặng.

Thân thể nữ hài đỏ huyết nhục mơ hồ, nằm yên trên mặt đất nhưng nếu nhìn kĩ thì vẫn còn hơi thở, dù nó thật mong manh như có thể ngưng lại bất cứ lúc nào.

Mộ phu nhân là người phản ứng trước. Bà nhanh chóng chạy tới ôm lấy nữ hài mặc kệ nó hiện tại dơ bẩn tới mức nào.

Giương mặt bà thoáng chốc cứng đờ, lệ tuôn ra, đôi tay ôm lấy nữ hài cũng rung rẩy. Bà không muốn tin Dung nhi mất tích hai ngày trước chính là đứa trẻ này: "Sao có thể như vậy được chứ?"

Nghe tiếng khóc của thê tử, Mộ đại phu liền lấy lại phản ứng, giọng lão khàn đặc như chưa dứt khỏi nghẹn ngào vừa rồi:

- Bà bình tĩnh lại nào! Nhìn kĩ đi! Đây không phải Mộ Dung, nhi tử của chúng ta. Hãy nhìn đi! Chẳng lẽ sau hai ngày không gặp thì tóc nó liền dài ra tới hơn thất lưng sao? - lão cố gắng lộ chút châm biếm, hi vọng thê tử thoát khỏi bi thương.

- Đ... đúng vậy! Thế...

- Đây chắc là hài tử của đôi phu thê đoản mệnh đó - Lão trả lời, không khỏi đưa mắt về hai thân ảnh đầm huyết sắc kia.

- Vậy... đứa trẻ? Hay là ta nhận nuôi nó đi! Chứ nếu để mặc nó lúc này...

Mộ phu nhân rút cuộc cũng lấy lại lý trí, nói với lão. Bà không thể thấy chết không cứu, nhất là hài tử này còn giống Dung nhi đến vậy

- Tất nhiên rồi. Ta đâu thể bỏ mặc, coi như không có chuyện gì được? Như vậy sẽ là trái với lương tâm đại phu này rồi còn gì?

Vậy là Mộ đại phu trước mắt cơ bản xử lý vết thương cho nữ hài. Sau đó khăn trương vượt đèo, đi đến trấn nhỏ gần đó để dừng chân cũng vừa thuận tiện cho việc chữa trị, vừa để làm chút việc kiếm tiền và mua được liệu.

Vất vả hơn nửa tháng mới cứu được nữ hài tử Quý môn quan trở về. Có điều, vết thương tâm lý đâm vào quá sâu đi. Nữ hài tử khi tỉnh lại đã gần tuần lễ nhưng vẫn như cũ im lặng. Hiển nhiên, nó cũng không khóc, không nháo.

Có lúc hai vợ chồng họ cũng chẳng biết nên làm sao. Mãi đến khi nữ hài chịu mở miệng nói ra tên nó là Tạ Lệ Băng, cả hai thật sự phải thừa nhận bản thân cao hứng đến mức nào.

Cứ như thế, thời gian trôi đi, nữ nhi tên gọi Mộ Dung vẫn không tìm ra tung tích. Hai lão nhân chỉ có thể an ủi tuổi già cùng đứa con nuôi - Tạ Lệ Băng.

[Gần mười năm sau]

Chiến tranh rốt cuộc cũng đến hồi kết thúc, phần thắng thuộc về đương triều Phong Vạn. Tin tức này trong vòng một ngày đã lan truyền ra khắp đất nước.

Dân chúng thập phần vui mừng, theo lời Hoàng đế mà treo đèn lồng đỏ khắp nơi như mừng đại hi. Họ mặc sức ăn chơi trong vòng một ngày nhưng sau đó liền phải nghiêm túc làm việc để giang sơn sớm ngày phục hưng.

Tạ Lệ Băng đứng ở trong sân nhà, chấp tay cúi đầu lạy trước hai tấm bia mộ bằng gỗ. Xung quanh yên tĩnh vô cùng bởi vì âm thanh huyền ảo kia mãi mãi không thể vang tới được đây.

- Nữ nhi thật sự cảm kích công ơn nuôi dưỡng của hai người. Mong hai người hãy tha thứ cho ta vì không thể trọn vẹn báo đáp - Giọng nàng nhẹ nhàng cất lên.

Khi trở vào trong, nàng phát hiện người kia cũng đã tới. Toàn thân người nọ khoác lên hắc y, mang khăn che mặt, thần thái bí ẩn. Giọng y lãnh đạm hướng nàng nói:

- Người nhìn gì?

Lệ Băng không hề sinh khí, đối với y một mực giữ phép tắc:

- Không có gì cả. Xin hỏi...

- Ta gọi là Dư Chứng, là đệ tử của Mạc thần y.

Đúng vậy! Nàng từ lúc năm tuổi đã mang ơn Mộ gia, nhưng cái nàng làm được chỉ có thể phụng dưỡng họ thay cho nữ hài đã mất tích là Mộ Dung.

Bất quá kể cả khi sẽ chết, Mộ đại phu vẫn không yên lòng nên giao phó Lệ Băng cho một bằng hữu - chính là người gọi Mạc thần y. Điều này triệt để khiến nàng cảm động đến rơi lệ.

- Đã biết! Người chuẩn bị xong chưa? Chúng ta liền đi ngay bây giờ.
- Được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

"Nghỉ ở đây đi."

"Sur huynh, ta nhóm lửa, huynh tìm nước đi."

"Tách, tách."

"Thứ gì?"

"Gà ăn mày, sư huynh không biết?"

"Sự phụ chỉ biết làm trứng chiên."

"Sur huynh, ăn thôi."

"Của sư huynh."

"Sư huynh, Thanh Vân sơn trông thế nào?"

Cuối cùng cũng tới Thanh Vân sơn, núi rất cao, đứng giữa trời đất sừng sững, vòng quanh bị mây trắng bao phủ. Quả thật xứng với cái tên Thanh Vân

(mây xanh) của nó. Nhưng Tạ Lệ Băng nhìn ngọn núi cao cao trước mặt, khỏe mỗi kẻ co rút. Nàng là không có võ công nhưng mà hình như phải lên núi đi.

"Sư huynh, ta không có võ công."

Nhìn thân ảnh hắc y trước mặt, Tạ Lệ Băng thấy Dư Chứng hơi cứng người ra một lúc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại. Hắn quay qua nhìn nàng không nói gì, chỉ là tay cầm kiếm hướng dây leo mọc trên núi chặt xuống.

"Lại đây."

Dư Chứng đưa cho Tạ Lệ Băng một đầu dây còn mình thì giữ đầu còn lại, mắt hắn ra hiệu nàng buộc vào thắt lưng.

Chờ nàng buộc xong hắn nhanh chóng phi thân lên.

"Hô."

Hai tay Tạ Lệ Băng hoảng hốt bắt chặt vào sợi dây leo. Nhưng nàng hình như là lo lắng thừa rồi, Dư Chứng tuy vẻ ngoài băng lãnh nhưng lại rất hiểu cho người khác. Hắn luôn tìm cách để Lệ Băng không va vào đá. Chỉ thoáng chốc cả hai đã đứng trên đỉnh Thanh Vân sơn.

Trước mắt Tạ Lệ Băng là một ngôi nhà gần giống đình, khắp nơi đều tản mát mùi thuốc thanh nhẹ, có thể với người khác mùi vị khá khó chịu nhưng Tạ Lệ Băng đã ở lâu với nhà Mộ lão nên nàng lại thấy nó có mùi vị thân thuộc, như là về nhà.

"Cuối cùng cũng về a."

Chỉ thấy một lão nhân tầm năm sáu mươi tuổi, tóc đã điểm sương đang ngồi trước sân chăm chú phơi thảo dược.

"Sư phụ, đồ nhi dắt sư muội về rồi."

Dư Chứng cung kính chấp tay với Mặc thần y nhưng ông vẫn không ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn dược thảo.

"Có biết phân loại thuốc không?"

"Nghĩa phụ đã từng dạy tiểu nữ."

Lúc này ông lão mới nhìn tới nàng, lão bước đến gần nàng, trực tiếp bỏ quên Dư Chứng.

"Vậy ngươi biết phơi thuốc chứ."

Tạ Lệ Băng tưởng chừng mình nghe lầm, hình như giọng Mặc lão có chút kích động thì phải.

"Tiểu nữ biết."

Hai mắt Mặc lão mang ý cười, đưa cho nàng gói thuốc trên tay, giọng không có ý tốt sáng khoái nói.

"Hảo nha, đây, phơi đi."

Chờ khi lão nhân đã vào nhà, Tạ Lệ Băng mới khôi phục tinh thần, này là đây dọa đệ tử đi. Nàng là đến học nghệ mà.

Dư Chứng ánh mắt thông cảm nhìn nàng.

"Dần quen thôi."

Lão sư phụ này của hắn là thích đây dọa đệ tử đó, đó là sở thích của lão nha. Dư Chứng thầm nhớ lúc mình mới theo lão học nghệ, khế lác đầu, hắn cũng theo sư phụ vào nhà bỏ lại Lệ Băng một mình phơi dược thảo.

Nhìn đồng dược thảo, Tạ Lệ Băng khẽ giật mình. Tuy Mộ lão chỉ là đại phu bình thường nhưng y thuật rất tốt, nàng được chân truyền từ Mộ lão thì thật sự mà nói cũng phải biết mặt nhiều dược liệu, nhưng đây là nàng không biết tên thứ gì nha.

Chẳng lẽ sư phụ muốn nàng quen với dược thảo nên cho nàng phơi sao?

Nhưng phải nói Lệ Băng nghĩ tốt cho vị tân sư phụ rồi, lão là mệt nên mới đưa cho nàng phơi giúp.

"Sư phụ, người làm vậy thật tội cho sư muội."

Dư Chứng nhìn Tạ Lệ Băng ngoài sân nhều mây nhìn đám dược liệu hơi bất bình với Mặc lão.

"Tiểu tử thôi, đừng nói người thích con nhóc đó nhé."

Khinh thường nhìn Dư Chứng, Mạc lão nhướng mày. Thằng nhóc này xưa nay như tảng băng vậy. Dù có là đại mỹ nữ trên giang hồ, Vân Cẩm trước mặt thì hẳn vẫn thờ ơ như cũ. Nhưng đừng nói là lại....

"Người nghĩ gì vậy."

Lắc đầu nhìn Mạc lão, Dư Chứng đi vào trong. Hẳn là lo lắng đơn thuần giữa sư huynh - sư muội nhưng sư phụ hẳn lại nghĩ gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Rốt cuộc cũng ở Thanh Vân sơn này hơn nửa tháng, Lệ Băng ở đây cũng dần thích nghi với tính khí cổ quái của sư phụ và sự lãnh đạm của sư huynh a.

Ngẫm lại trước kia sống cùng Mộ gia dù có nói rằng lo lắng bất an tới sinh thành bệnh tật cũng không quá chút nào. Với lại, Mộ đại phu cũng thật quá nhân hậu đi. Dân tị nạn dù không đủ ngân lượng lão đều ra tay giúp đỡ. Toàn bộ thuốc dành cho ba tháng làm ăn trong hơn một tuần đã bị lão lấy để chữa bệnh không công. Bởi vậy tiền của trong nhà không những chẳng tăng thêm mà còn hao hụt thấy rõ.

Lại nói lúc này khi ở cùng Mạc y và Dư Chứng cuộc sống chẳng những an nhàn lại còn không sợ đói. Chỉ đơn giản phơi vải được liệu hiếm tìm thấy trên núi, phơi vài đơn thuốc trị dịch bệnh đã thu vào số ngân lượng có khi còn nhiều hơn quân lương của triều đình.

"Này, Lệ Băng, sư phụ bảo ngươi lấy được liệu phơi hai ngày trước đem vào gói lại." - Dư Chứng hướng nàng đang suy tư ngồi bên ngoài gọi.

"Ân" - nàng lên tiếng coi như đã hiểu. Dư Chứng phía sau lại tiếp tục nói:

- Với lại ngươi cũng chuẩn bị ít tư trang đi. Chuyến này chúng ta cùng xuống núi.

"Ân" - Lệ Băng lại lần nữa đơn giản đáp lại, hoàn toàn không hỏi lúc xuống rồi sẽ đi đến đâu.

Nửa tháng sống cùng nhau nàng tự nhiên hiểu rõ đối với vị sư huynh này thì nhiều lời cớ nào cũng là tự mình chịu thiệt.

Dù sao nàng chẳng thông thuộc địa hình nơi này. Có nói cũng thừa thãi.

Thời điểm xuất phát vừa đúng lúc chiều tà. Xuống núi rồi lại đi về hướng nam hết một canh giờ liền đặt chân vào một trấn nhỏ.

Hai sư huynh muội một trước một sau triệt để thu hút ánh mắt mọi người trong trấn - nam nhân trong hắc y thần bí, nữ nhân trong bạch y lãnh đạm. Hắc bạch đối lập toát lên khí chất nào đó không thể coi thường.

Trước nay, Dư Chứng kia một mực không phá lệ, thần thái bí ẩn như thường, nếu việc không quan trọng thì đồng nghĩa sẽ không chủ động lên tiếng. Hơn nữa, toàn thân luôn mang hắc y phục và che lại gương mặt.

Lệ Băng từng hiếu kỳ quyết hỏi rõ một lần. Bất quá hơn canh giờ, ngoại trừ ba từ "có lý do" y đáp lần đầu tiên thì liền triệt để không lên tiếng nữa. Nàng sau đó cũng lười tranh cãi nên sự việc này đành âm thầm trôi qua.

Trở lại thực tại, vì trời đã tối nên cả hai quyết định vào một khách điểm để nghỉ ngơi và gọi chút đồ ăn. Tên tiểu nhị kia dường như cũng làm tưởng đây là đạo tặc gì đó nên chẳng dám tự tiện lên tiếng. Khi hai người đã gọi món xong liền như nhận được đại xá mà lập tức rời khỏi. Sau đó vài phút đồ ăn đều dọn lên hết.

Từ lúc Lệ Băng và Dư Chứng bước chân vào đây liền được mọi người chú ý. Hầu hết đều tự giác mình bạch phải tránh xa hai người họ. Chỉ riêng một nam tử bề ngoài thư sinh nho nhã bị toàn bộ ngầm gọi là "không biết sống chết" tới bắt chuyện:

- Tại hạ là Tiêu Long. Thân hạnh gặp mặt. Chẳng hay vị huynh đệ và cô nương đây danh xưng là gì?

- Nói chuyện thật biết lựa lời. Ngươi đây là đang tỏ ra mình hơn người?

- Vị cô nương đây có lẽ đã hiểu lầm tại hạ rồi. Thật ra ... - Người xưng Tiêu Long không hề sinh khí, trái lại còn chấp tay đối với nàng giải thích.

- Hừ! Tên "Long" có phải là quá phận rồi không? - Dư Chứng cạnh bên tuy không dừng đũa nhưng vẫn lên tiếng chen ngang.

Kể từ giây phút cái tên không biết điều này tới bắt chuyện liền bị Lệ Băng và Dư Chứng liệ vào dạng người nịt hót, bằng mặt không bằng lòng.

Tiêu Long cười thầm, lần nữa theo phép theo tắc đối với cả hai người họ nói, bất quá phong thái hắn vẫn cứ như đang đùa giỡn:

- Chúng ta có lẽ đang hiểu lầm gì đó rồi. Tại hạ trước nay luôn cư xử với nhân với thể như vậy nếu khiến các hạ đây bất mãn thì chỉ xin bỏ qua. Còn về danh tự từ nhỏ đã được phụ mẫu đặt "Tiêu Long" nên tại hạ không thể không dùng a.

Lệ Băng và Dư Chủng đối với những lời này càng thêm chán ghét tên nam tử trước mắt. Song huynh muội này đều là những người thích nhân rồi a, hà cớ gì phải tranh cãi với hắn để chuốc lấy phiền phức? Dầu sao nhìn kiểu nào thì người mất mặt trong cuộc đối thoại này cũng là tên họ Tiêu kia.

Nhưng tên nào đó vẫn cứ ngồi đây mà nói tiếp, bất quá thanh âm đã giảm đi đến mức chỉ còn ba người họ nghe được:

"Thật ngại quá! Chúng ta sau này còn làm ăn với nhau, không nên đắc tội sớm vậy chứ?" - Nói rồi lại lên giao ra một thư tín cho Dư Chủng và Lệ Băng.

Sau khi xem xét, Dư Chủng nhận nhặt một câu: "Vậy ra lần này khách nhân là người."

Tạ Lệ Băng cũng lãnh đạm nói: "Các người đến danh tính còn không xưng, chỉ hẹn chỗ giao hàng. Đây là quá tự tin rồi đi. Lỡ như tin tức bị lộ, bọn ta giao được liệu cho người khác thì sao đây?"

"Sẽ không. Với lại bên thiết thời cũng là bọn ta. Ngược lại chính là hai vị đây, đến được liệu cũng không trông chừng lại chỉ đơn thuần để trong phòng."

"Người điều tra thật kĩ a." - Nàng cười lạnh, nhất thời vừa khiến không khí đôi bên quý dị dọa người vừa làm bản thân toát lên khí chất mị hoặc.

Tiêu Long kia quả nhiên sững sốt hồi lâu mới cười đáp lại: "Nào dám, chỉ là nên cẩn trọng đôi chút."

"Yên tâm. Bên ngoài giấy gói có phủ độc được".

Vừa dứt lời, nàng liền đứng dậy rời đi. Tiêu Long lúc này mới phát hiện Dư Chủng cũng đã ly khai từ lâu nên đành quay về phòng mình.

Dưới lầu khách điểm ai cũng âm thầm bàn tán về ba người họ. Tất cả đều tự phát giác cần tránh xa chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tạ Lệ Băng không về phòng ngay mà đi tìm Dư Chủng: "Su huynh, ta thấy tên Tiêu Long này có chút kì lạ."

Dư Chủng đang ngồi trước bàn nghe Tạ Lệ Băng nói vậy khẽ hừ nhẹ: "Ta cũng thấy vậy, tốt nhất là vẫn nên cẩn thận chút. Giao dịch xong chúng ta liền đi."

Nghe được đáp án, Lệ Băng đi về phòng, danh tiếng của sư phụ nàng trong giang hồ không phải lớn bình thường, nếu hai người họ thất hứa sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của lão.

Đang đi ngoài hành lang khách điểm bỗng Tạ Lệ Băng nghe có tiếng nói từ phía dưới vọng lên.

"Lão bản, lấy cho đại gia hai cân thịt ngon đi."

Vừa nghe tiếng nói bỗng đồng tử nàng kịch liệt co rút lại. Tiếng nói này,... cả đời này nàng cũng không quên được.

"Con mẹ nó, ông làm gì lâu vậy!"

Tên đại hán trung niên đập bàn thật mạnh la lên, nhưng chưa nói hết câu thì bỗng thân thể xụi lơ xuống đất.

"Đây,... là ai làm? Ra đây cho lão tử!"

Tên đại hán cũng thông minh, biết là mình bị người chuốc thuốc, tuy vẫn ăn nói lớn tiếng nhưng giọng đã hơi run lên sợ sệt.

"Vẫn còn nói chuyện lớn tiếng lắm!"

Tạ Lệ Băng từ trên lầu đi xuống, khuôn mặt nhỏ lạnh như phủ một tầng băng mỏng, khí chất trên thân tươi mát làm người khác không tự giác sinh ra hảo cảm. Đi đến gần đại hán, nàng cầm bình gốm trên tay lắc lắc trước mặt hắn: "Người nhớ ta là ai không?"

Tên đại hán khuôn mặt như cổ nhớ lại, nàng có dung mạo rất tốt nhưng quan trọng nhất là khí chất kia, nếu từng gặp không lý nào hắn lại quên được.

"Không nhớ, người nói thẳng đi."

"Tiếc thật, người vậy mà quên ta. Còn ta, hơn mười năm nay vẫn chưa quên người đâu!" Mắt Tạ Lệ Băng như có hai luồng liệt hỏa, nàng nghiêng răng hướng hán tử trung niên nói.

"Hơn mười năm trước, người cùng đồng bọn của mình cướp của nhà một thương gia, các người cướp còn chưa đủ mà còn giết hai phu phụ họ. Không những vậy, người còn... chặt đầu vị thương gia nọ lãnh thưởng, nhớ không?" Càng nói mắt Lệ Băng càng nhòe đi. Chỉ những ai đã chịu qua cảnh tượng như vậy mới hiểu được cảm giác của nàng, mỗi đêm đều mơ thấy cảnh tượng ngày hôm đó xảy ra, làm nàng từ một đứa bé hay nói hay cười trở nên ít nói hẳn.

"Người, người là...?" Tên đại hán lúc này sắc mặt đã xanh như tàu chuối hoảng hốt, ngày đó bọn chúng vớ được một vớ lớn như vậy giúp cho chúng vượt qua suốt mười năm loạn lạc, làm sao quên được. Nhưng không phải nhân chứng cũng chết hết rồi sao?

"Con gái của họ, hôm nay thay họ đến đòi mạng người." Mặt không chút cảm xúc, mối mọng của Lệ Băng khẽ thốt. Nàng chờ ngày này lâu lắm rồi.

"Đồng bọn người đâu?" Ngồi đối diện tên nam tử, Tạ Lệ Băng rót một chung trà rồi thả vào một viên thuốc nhỏ hời.

"Người nghĩ ta sẽ bán đứng... khụ." Không đợi hán tử nói xong, nàng đã ép hán tử uống hết chung trà lúc này, nước trà nóng hổi trong miệng làm hán tử khó chịu liên tục.

"Không nói? Có thể. Chỉ là ta sợ người không chỉ chết đơn giản như vậy đâu, ta phải giày vò người, làm cho người sống không bằng chết!" Sau khi nói xong nàng hải lòng đi lên lầu, đảm bảo tối nay hán tử sẽ phải đến cầu nàng.

◦●●●●◦◦◦●●●●◦◦◦●●●●◦

Buổi tối ở khách điểm đều tắt đèn duy chỉ còn một phòng còn có ánh sáng chiếu ra. Như một tia sáng cứu sinh duy nhất trong biển đêm vô tận, bóng của Tạ Lệ Băng phản chiếu lên vách tường thật tịch liêu, nàng chăm chú nhìn mấy con thiêu thân đang lao đầu vào lửa hồng môi khẽ câu lên nụ cười. Gần đến rồi...

Bỗng cửa phòng nàng bị người mở ra, hán tử lúc này toàn thân nổi đầy những mụn mủ, mụn nào cũng lớn gần bằng hạt đậu, hán tử ra sức gãi gãi như vô cùng cực khổ, những chỗ bị hán tử gãi qua đều chảy máu đầm đìa, mùi hôi bốc lên không chịu được.

"Cô nương! Cô tha cho ta đi mà! Ta khai, sẽ khai hết!"

Tạ Lệ Băng vẫn ngồi nhìn mấy con thiêu thân vây quanh ngọn lửa, nàng như không nghe được hán tử nói. Không chờ Lệ Băng mở miệng, hán tử đã tự nói ra: "Lão đại,... lão đại của bọn ta đang ở khách điểm Long Đăng gần đây, cô..."

Nghe được đáp án cần biết Tạ Lệ Băng nhìn tên đại hán lúc này đã không nhìn ra nhân dáng lúc đầu mỉm cười. Nụ cười nàng như băng liên thánh khiết nhưng rơi vào mắt tên đại hán lại như nụ cười của ác ma.

"Nhận ra hán tử như thế nào?" Bước tới gần tên đại hán nàng đưa cho hán tử nuốt một viên thuốc màu đen tuyền, giọng nhẹ nhàng hỏi.

"Hán,... có khí chất đặc biệt, chỉ cần tới đó sẽ biết! Hán tử thuê toàn bộ Đăng Long khách điểm nên sẽ dễ tìm thôi." Như sợ Tạ Lệ Băng không tin hán tử vội nói nhanh. Nói đùa, con nhóc này rõ ràng là ác ma, chọc tới cô ta kết cục còn thảm hơn chết. Thử nghĩ xem, tận mắt thấy từng mảng da thịt người rơi ra khỏi thân thể nhưng người lại không thấy đau đớn chút nào còn kinh dị hơn chết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tạ Lệ Băng ngồi giữa căn phòng, gương mặt lạnh lùng nhìn hán tử nọ vật vờ ly khai, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, đáy lòng bỗng thấy bất mãn vô cùng.

Nàng không thể xuống tay.

Chung quanh an tĩnh được một lúc thì cửa phòng lại bị đẩy ra lần nữa. Bất quá lần này người đến là Dư Chứng khiến nàng có chút ngạc nhiên: "Huynh tìm muội? Có việc gì sao?"

"Mùi độc dược của người làm ta khó chịu" - Dư Chứng tiến vào, tự mình kéo ghế ngồi đối diện Lệ Băng, lại nói tiếp: "Còn nhớ lời sư phụ?"

Nàng hiểu rõ vị sư huynh này đang ám chỉ đến điều gì, trong đầu nhất thời nhớ lại câu nói trước kia của Mạc y.

"Muốn báo thù? Vẫn chưa có đủ ác tâm"

Dù gì thân vẫn chỉ là một nữ tử, tuổi còn nhỏ, không biết võ công, lại chưa từng trải nghiệm giang hồ rồi cuộc là nơi thế nào? Mặc kệ tính cách nàng từ hôm đó đã thay đổi tới nhường nào, bất quá sự thật không hề thay đổi. Lệ Băng nàng mưu kế có thể dụng, phối độc được có thể tạm chấp nhận, nhưng đã tâm giết người... vốn dĩ chưa đủ.

Mặc y lúc trước khi nghe nàng nói muốn thử học phối độc được, lão không hề hỏi tới lý do mà chỉ bằng quơ lưu lại một câu kia: "Chưa - đủ - ác - tâm".

"Huynh cũng nghĩ ta không thể?" - Giọng Lệ Băng có chút nặng nề, câu nói kia quả thực khiến nàng có chút khó chịu.

Ngược lại, Dư Chứng vẫn bình tĩnh như cũ: "Người tự biết. Ta không quản. Chỉ là nên biết khôn ngoan, đừng tự chuốc họa vào thân".

Rạng sáng hôm sau, toàn khách điểm lại bắt đầu huyền ảo như thường.

"A da! Sao bỗng nhiên sáng nay sắc mặt cô nương lại kém như vậy? Có chuyện gì sao?"

Tối qua dù Dư Chứng đã rời khỏi, nàng vẫn không thể an giấc. Thực hận bản thân quá yếu đuối, không đủ ác tâm để giết tên chết tiệt kia. Cur nhiên phiền não như vậy tới tận sáng. Định xuống lầu kêu chút điểm tâm lại vô cớ gặp tên Tiêu Long này, một câu chào chưa đáp đã mở miệng như khi để con gái nhà lành.

Người đây là đang khinh thường ta chỉ là một nữ tử không đáng ngại?

Lệ Băng lạnh lùng liếc Tiêu Long một cái rồi xoay người định bỏ đi, thầm nghĩ: "Người chính là không đáng cho bọn cô nương phí lời".

Bất quá liền bị hấn nhanh chân chặn lại. Coi tâm tình khó chịu của Lệ Băng như không khí mà lần nữa hướng nàng cười giễu: "Chẳng lẽ là do dụng độc hại người hóa ra lại thành tự hại mình?"

"Tránh!" - Một tiếng này có thể dễ dàng nhận ra nàng đang thật sự rất chán ghét hấn.

Câu nói đó nếu dùng để nhắc tới việc xảy ra đêm qua thật sự không sai biệt lắm. Định hạ độc giết chết tên hán tử kia hóa ra lại làm bản thân càng thêm nhu nhược.

Thật không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Quá phiền phức a!

Sau đó, Tiêu Long kia thật sự nhường đường. Lệ Băng không nói câu nào mà trực tiếp bỏ đi. Tới ngã rẽ cuối hành lang lại vô tình chạm mặt Dư Chứng. Bất quá nàng cũng chỉ nhẹ nhàng lướt qua nhưng thực sự là đang cố trốn tránh. Phải nói tâm tình hiện tại vô cùng phức tạp, nàng thực sự không hiểu trong lời nói của sư huynh rốt cuộc ám chỉ điều gì nhưng không hề có ý muốn hỏi rõ, cũng chẳng muốn chạm mặt y bây giờ.

Kể từ ngày hôm đó, sự yếu đuối chính là thứ nàng ghét bỏ nhất nên bản thân cũng thành kẻ để nàng tự hận nhất.

Mặt khác, Tiêu Long kia trước sau như một nhìn theo bóng lưng nàng, đáy lòng nổi lên cảm giác thú vị, sau lại nhận được ánh mắt đề phòng của Dư Chứng liền có chút... buồn cười.

"Đêm qua tại hạ có chút thất lễ, chẳng hay hôm nay có thể mời một bữa để tạ lỗi? Nhân tiện bàn luận về công việc?" - Tiêu Long mỉm cười hướng Dư Chứng nói vài lời khách khí.

"Ta không phiền người tới vậy. Chỉ cần nói về công việc".

"Hào. Vậy tại hạ muốn kiểm tra đôi chút về hàng hóa được chứ?"

"Được"

Đáp xong một tiếng, Dư Chứng liền dẫn hấn đi về phòng. Mà Tiêu Long kia cũng chỉ đảo mắt một vòng thấy vừa ý rồi giao ra một túi ngân lượng không hề nhỏ. Nói cái gì mà kiểm tra? Một chút hiểu biết về dược thảo còn không có lại dễ dàng đưa ra khoảng tiền lớn tới vậy. Đúng là quá ngu xuẩn! Có lẽ Dư Chứng y nghĩ nhiều quá rồi.

Mảnh dương quang cuối cùng cũng vụt tắt, bầu trời hiện tại là một khoảng tối tăm không trăng không sao.

Cứ coi Đằng Long khách điểm này là một nơi dừng chân rất tốt đi. Bất quá lúc này bên trong có vẻ khá... yên tĩnh.

Lệ Băng đứng trước cửa nhưng chưa kịp đặt chân vào đã bị tiểu nhị ngăn lại:

"Thật ngại quá! Vị cô nương đây đành phải tìm nơi khác để dừng chân rồi vì chỗ này của chúng tôi đều được một khách nhân thuê hết toàn bộ".

"Toàn bộ? Cho một người?"

"Tất nhiên là còn vài vị huynh đệ của nam tử ấy nữa. Lần này thật sự phiền cô nương tìm nơi khác rồi" - Tên tiểu nhị ấy tuy ăn nói dè dặt nhưng đều chứa hàm ý đuổi khách.

"Được. Ta đi!" - Nàng xoay người bỏ đi nhưng cước bộ lại chậm rãi. Đại não ẩn hiện một chút nghi ngờ.

"Tại sao lại là một nam tử?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lệ Băng trong lòng mang theo thắc mắc hướng về khách điểm nàng đang ở. Tên lão đại kia chắc sẽ không đi ngay, nàng tốt nhất vẫn là tìm tên đại hán hỏi cho ra lẽ, nàng cũng không phải là kẻ giết người vô tội.

Vừa về khách điểm Tạ Lệ Băng đã gặp Tiêu Long. Hắn thật sự là một nam nhân anh tuấn, toàn thân thanh y đứng trong đêm tối, gió đêm lạnh lẽo cuốn theo vạt áo khiến bóng hình hắn nhìn đơn bạc đến cực điểm.

"Cô nương!"

Tạ Lệ Băng thất thần nhìn hắn. Như phát hiện có người nhìn mình, Tiêu Long quay đầu, cười cười hướng nàng giơ tay.

"Cô nương đi đâu khuya thế mới về?" - Tò mò nhìn Lệ Băng, Tiêu Long làm động tác mời nàng ngồi xuống ghế.

"Không liên quan đến ngươi." Vẫn lạnh nhạt như mọi khi, Tạ Lệ Băng không hiểu sao lại có địch ý với Tiêu Long, tuy tên Tiêu Long này chưa từng đắc tội gì nàng.

"Cần gì lạnh vậy chứ, tại hạ gần đi nên muốn từ biệt thôi mà." Nở nụ cười hữu hảo, Tiêu Long gọi tiểu nhị đưa đồ ăn lên, ý mời Tạ Lệ Băng cùng dùng bữa.

"Cô nương sáng mai sẽ về ngay?" Vừa cầm đũa khoáy mấy sợi mì trong bát Tiêu Long cười hi hi hỏi.

"Ừm." Tùy tiện trả lời, Tạ Lệ Băng vẫn đang suy nghĩ về việc ở khách điểm Long Đằng, thật là do nàng đa tâm sao? Hay có ai đang muốn lợi dụng nàng? Quên đi, nàng thì có gì để lợi dụng, muốn cũng là lợi dụng vị sư huynh Dư Chứng của nàng đi.

Nói đến Dư Chứng, Tạ Lệ Băng nhớ lại thái độ hắn lúc chiều hơi khác thường, hay là hắn có gì giấu nàng sao?

"Vậy ra ta nghe lầm, vậy mà tên nô tài của ta lại nói cô nương thật kì quái, tự nhiên đang yên lành lại muốn đổi khách điểm." Như vô ý nói ra, khuôn mặt hắn thoáng hiện vẻ hơi khó xử.

"Nô tài của ngươi cũng rất nhanh nhẹn, chủ nào tớ nấy nhỉ?" Tên Tiêu Long này không có chín thì cũng tám phần không có thiện ý, mặt hạnh chăm chú nhìn hắn, Tạ Lệ Băng mỉm cười.

"Chắc, vốn định nói cho cô nương nghe về tên khách nhân kì lạ ở khách điểm Long Đằng đó nhưng đã nói vậy thì thôi đi." Tiếc nuốt nuốt luôn cọng mì cuối cùng, Tiêu Long định về phòng thì nghe Tạ Lệ Băng nói.

"Là chuyện gì?" Long mi nàng rủ xuống che đi đôi mắt đang mắt bình tĩnh, nàng không phải là kẻ hay mất khống chế nhưng cảnh ngày hôm đó ở trên núi đã để lại cho nàng bóng ma khó xóa nhòa, chỉ cần có người nói đến nàng sẽ không tự chủ được mình. Đó là yếu điểm của nàng.

Vì Tiêu Long quay mặt về hướng Tạ Lệ Băng nên nàng không thấy vẻ mặt quỷ dị của hắn hiện tại: "Là thế này, thật ra ta định trú trong Long Đằng khách điểm nhưng không hiểu sao khách điểm lại bị một lão già thổi bao hết! Còn nữa, lão còn bắt người ta xưng hô với mình như với công tử hai mươi mấy ba mươi không bằng! Cô nương nói xem, buồn cười không?" Hắn miệng nói duyên thuyên làm như không thấy vẻ mặt của Lệ Băng đã dần tái nhợt.

"Ta không khỏe, cáo từ." Nhanh chóng đi về phòng mình, trong mắt Tạ Lệ Băng đã không còn tia bối rối nào nữa.

Bóng nàng vừa khuất, nam tử đang ngồi gần chỗ Tiêu Long nhìn không được quay ra nhìn chủ tử của mình, hắn không hiểu tại sao chủ tử lại dùng một nữ nhân chỉ ngang qua đối phó người đó, chắc sẽ thành công chứ? Phải biết họ đã mấy lần phá hủy nhiều sát thủ trải qua huấn luyện đặc biệt nhưng đều không được.

"Điện hạ tại sao lại sử dụng nữ tử này? Chuyện này vốn không liên hệ gì..." Vẫn là không nhận được nói ra, Tiêu Nhất - cánh tay phải của tam hoàng tử Phong Dĩ Mặc thắc mắc hỏi, nhưng chỉ nói chưa được một nửa vì Phong Dĩ Mặc cứ chăm chú nhìn hắn, ánh mắt người này sâu như hàn đàm không đáy, vừa nhìn sẽ khiến người khác không tự chủ sinh ra khiếp sợ thật sâu.

Nhìn khuôn mặt tò mò của Tiêu Nhất, Phong Dĩ Mặc bỗng phì cười: "Không liên quan tới nàng? Chưa chắc."

Như biến thành một người khác, không thể tìm ra chút liên hệ gì với tên “Tiêu Long” vừa nãy cười nói với Tạ Lệ Băng và Tam hoàng tử Phong Dĩ Mặc trầm ổn đang cười quý dĩnh này.

◦●●●◦◦◦●●●◦◦◦●●●◦◦◦●●●◦

Trở về phòng, Tạ Lệ Băng lập tức thay một bộ hắc y (đồ đen) rồi cầm theo vài lọ thuốc đặt đầu giường, oán hận tích tụ mười năm hôm nay xem như có thể bỏ xuống rồi!

Thật cẩn thận chờ khi tất cả khách nhân đã về phòng nàng mới rời đi, thật ra khi còn ở Thanh Vân sơn Dư Chứng đã dạy nàng khinh công để thuận tiện cho việc lên xuống núi, tiếc rằng nàng không có tư chất học võ, đến giờ thì miễn cưỡng lắm mới sử dụng được.

Vì chuyên tâm vận khinh công nên nàng không hề biết khi nàng vừa ra khỏi khách điểm thì một hắc y nhân đeo sa che mặt cũng đã nối bước đi theo sau.

Lên vào Đằng Long khách điểm, Tạ Lệ Băng thấy có một căn phòng đặt biệt có hai thủ vệ đứng canh cửa, trốn vào một góc, nàng cảm giác thấy không đúng, thật là một tên đạo tặc sao lại cẩn thận vậy? Càng đến gần cảm giác bất an càng kịch liệt.

Mở một bình sứ, Tạ Lệ Băng nhẹ đốt chút mê hương, hướng gió lại trùng hợp ngay chỗ hai người canh gác, chỉ chớp lát sao cả hai đều ngủ mất.

Tạ Lệ Băng nhẹ nhàng bước lại gần cửa của căn phòng, nàng đồ thứ gì đó trong lọ nhỏ ra, khi nhìn kĩ thì ra là một mảnh xà nhỏ, toàn thân màu xanh nhạt chỉ có trên đầu có một vết màu đỏ bắt mắt làm người khác nhìn mà hoảng sợ. Rắn nhỏ nhẹ nhàng trườn vào trong phòng, Lệ Băng thở phào bỏ đi.

Đứng ngoài khách điểm chờ rắn nhỏ, Lệ Băng trong lòng không thoải mái, nàng vẫn thấy chuyện này có gì đó không đúng! Nhưng là chỗ nào?

Đang suy nghĩ bỗng nàng thấy có tiếng gì đó từ trong khách điểm truyền ra, toàn bộ khách điểm phút chốc đều có tiếng động, rắn nhỏ men theo cửa sổ đi ra nhưng đi theo nó là hai người nữa.

"Người là ai? Tại sao lại hại thiếu gia bọn ta!" Triệu Song - người có khuôn mặt chất phác hai tay cầm loan đao nhìn Tạ Lệ Băng, miệng vừa nói đã động thủ về phía nàng. Tạ Lệ Băng định rải thêm chút bột phấn để bỏ trốn nhưng bỗng có một bóng đen chắn trước người nàng, kiếm trên tay hướng loan đao giao chiến, sau đó cũng không rảnh rồi tay trái cũng thả ra một mảnh xà hướng nam tử đang định đi đến chỗ Tạ Lệ Băng quăng ra.

Thừa cơ hội Triệu Song đang giúp nam tử kia bắt mảnh xà ra hắc y nam tử liền ôm lấy Tạ Lệ Băng bỏ trốn.

"Sư huynh..." Biết là mình làm sai nên Tạ Lệ Băng dè dặt hướng nam tử vẫn còn trầm mặc thâm dò.

"Lần này muội rất ngốc!" Lần đầu tiên Dư Chứng phẫn nộ với Tạ Lệ Băng, mày dưới khăn che mặt đã nhíu chặt, hắc y không ngờ sư muội ổn trọng thường ngày lại làm ra hành động như vậy.

"Ý huynh là?"

◦●●●◦◦◦●●●◦◦◦●●●◦

"Chủ tử, nô tài bất lực, để thích khách trốn rồi!" Triệu Song khuôn mặt căng thẳng nhìn nam tử chỉ khoác hồ một áo bào màu trắng, khuôn mặt nam tử rất đẹp, dưới cái trán kiên nghị là đôi mắt đen trắng rõ ràng phản chiếu lại hình ảnh lo sợ của Triệu Long, mũi hần cao, thẳng, môi vốn hồng nhuận vì trúng độc nên nhợt nhạt.

Phong Từ Thiên - thập hoàng tử của Phong Vận quốc giờ này vốn nên ở hoàng cung vậy mà lại ở Phong Đằng khách điểm, giờ còn trúng độc nặng, đúng là khiến người khác phải kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

"Chủ tử, nô tài bất lực, để thích khách trốn rồi!" - Triệu Song cung kính quỳ trước chủ tử báo cáo nhưng trong lòng thật sự căng thẳng.

Lần này hẳn cùng một số ít huynh đệ theo Thập hoàng tử xuất kinh chỉ đơn thuần là muốn học hỏi Tiên đế đi xem xét tình hình giang sơn.

Vốn dĩ giấu thân giấu phận, ngân lượng mang theo chẳng đáng là bao,... cộng thêm việc mấy ngày trước thật sự an nhàn nên việc bảo hộ tự nhiên bị cả đám bọn họ băng quơ gạt qua. Thế mà vừa mới được chủ tử cho phép ăn uống no say, lẽ ra đều định sẽ uống đến quên trời quên đất nào ngờ lại xảy ra biến cố này khiến bọn họ trở tay không kịp.

bất kỳ phản đối nào.

Nàng đi đến bên cạnh chiếc giường để lấy ra một cái bình đen nhỏ, nhẹ huýt sáo một tiếng, con rắn ấy từ từ trườn ra ngoài, thân dài quấn quanh cánh tay Lệ Băng, rồi nàng lại tiến tới cạnh bàn trà, đưa tay ra ý bảo nó tự bò xuống, rắn nhỏ liền ngoan ngoãn phối hợp theo. Cả quá trình này cũng đủ chứng tỏ con rắn này đã được thuần hóa tốt cỡ nào.

"Loại rắn này không hiểm, độc của nó chỉ khiến người ta bị tê liệt trong một khoảng thời gian, không thể giết chết người. Nhưng là trước đó muội tự chế ra một loại thuốc kích thích độc tính của nó, hơn nữa đối với người luyện công thì độc lan ra càng nhanh, này cũng chỉ do vô tình phát hiện ra. Thuốc kia là dính trên răng nanh của nó, bây giờ cũng đã hết tác dụng".

"Hào a! Nha đầu ngươi cũng thật biết bày mưu. Không cần là người am hiểu về rắn cũng biết tới loại rắn này. Cho dù có nhìn thấy con rắn cũng sẽ coi nhẹ nó đi".

Dur Chứng nghe xong cũng chẳng biết nên vui hay buồn. Kế sách thì hay thật nhưng lại... Thật nhưc đầu a! Chuyến này xuống núi sao lại gặp nhiều phiền toái đến thế chứ?

Y thở dài một hơi, mắt thấy Lệ Băng định mở miệng nói tiếp liền lên tiếng cắt ngang: "Cách giải độc ta không cần biết. Vì ngươi mới là người đi cứu hần".

"Tại sao chứ?" - Thanh âm không khỏi cao lên vài phần, nàng hiện tại thập phần kinh ngạc. Dù sao trí nhớ cũng không kém, nàng rõ ràng biết rằng tới qua sơ suất để bọn họ thấy được gương mặt: "Ý sư huynh là muốn muội lúc đó che mặt lại sao?"

"Ân! Ngươi có lẽ không biết thuốc hạ tên kia làm náo loạn khắp nơi chỉ để tìm đại phu. Ta thấy nam tử này hần là địa vị cao quý. Vừa rạng sáng nay liền có thông báo nói Hoàng tử cải trang thường dân để thị sát tình hình dân chúng không may bị kẻ xấu hạ độc, thưởng vàng bạc cho người nào chữa được".

"Người hoàng thất?" - Lệ Băng cả kinh, nàng rớt cuộc là vì có gì lại vướng vào loại chuyện này cơ chứ?

Dur Chứng gạt đầu một cái, cũng không để tâm lắm biểu tình khẩn trương của Lệ Băng, dù sao đến bản thân y ban đầu cũng chung một thần sắc như vậy:

"Đúng! Ta biết rằng người hoàng thất vô cùng coi trọng lễ nghi. Nếu là nữ nhân sẽ đứng sau màn che chắn mặt. Dù sao việc nữ nhân học y hiện tại cũng không coi là hiếm có".

"Nhưng... tại sao sư huynh không đi?" - Lệ Băng dù biết vậy nhưng vẫn có chút bất an, lơ như...

"Họ không biết mặt ta nhưng lại biết ta có võ công. Ngươi nghĩ tại nơi nhỏ bé chỉ toàn là dân thường nghèo khổ lại mà một người có nội lực như ta chẳng lẽ không bị nghi ngờ?"

Dur Chứng một lời đánh gãy ý định của Lệ Băng. Lý do này xét về lý thì rất đúng nhưng nếu y muốn giấu đi nội lực cũng không thành vấn đề. Chỉ là lần này muốn nàng tự mình đối mặt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Thôn trấn này vốn nhỏ bé, đường đi dẫn đến nơi này cũng phi thường khó khăn nên người từ nơi khác cũng rất ít khi ghé qua tá túc, đa phần đều là dân địa phương tự làm ăn nuôi sống lẫn nhau.

Thế nên khi thuốc hạ của Phong Tử Thiên đem qua vì đi tìm đại phu cho chủ tử mà làm náo loạn, khiến cho cả thôn trấn bé nhỏ này tự nhiên chấn kinh một phen, tin tức về chàng cũng theo đó lan truyền khắp nơi.

Mặt trời còn chưa lên cao hơn ngọn núi, đã có thông báo cầu người giải độc cho chàng do viên quan nơi này đích thân dán lên. Một người suốt ngày trốn trong quan phủ an nhàn hưởng thụ, có cướp bóc cũng chẳng mấy may đụng tay vào xử lý, nay lại hành động thập phần tích cực. Bất quá cũng không thể trách lão ta lòng dạ tiểu nhân. Dù sao đột nhiên xuất hiện một vị hoàng thất cao quý như một mỏ vàng lớn, nếu không nhân cơ hội này mà lấy lòng chàng thì đúng là ngu xuẩn.

Hiện tại, Lệ Băng và Dur Chứng hai người đều đồng dạng mặc một bộ thường phục đơn giản. Nàng nhìn chung quanh mọi người đều vì sự việc kia làm náo loạn, tự nhiên đáy lòng cảm thấy có chút khó chịu.

"Ngươi nghĩ tại sao đột nhiên lại thế?" - Dur Chứng thấy nàng mãi trầm mặc liền suy đoán có lẽ do vẫn còn để ý chuyện đêm qua nên mới tùy tiện hỏi một câu.

Trong nhất y, Tạ Lệ Băng hiện tại chỉ là một nữ hài tử mười lăm tuổi, suy nghĩ đơn thuần vô tư là chuyện thiên kinh địa nghĩa*. Đột nhiên nàng bị vướng vào mớ rắc rối này hần là sẽ cảm thấy sợ hãi đi. Dù sao Lệ Băng lên Thanh Vân sơn cùng hai sư đồ họ cũng chưa tới một tháng. Thời gian ngắn như thế

chẳng thể khiến Dư Chứng thật sự hiểu được nàng. Đó là chưa kể ý đối với việc để ý tâm tư người khác vô cùng kém.

(Thiên kinh địa nghĩa : đạo lý hiển nhiên)

Lệ Băng đang thất thần vì bị y hỏi một câu nên hoàn hồn lại, nhưng vẫn hiểu được Dư Chứng là đang nói về chuyện vì sao tên hoàng thất kia lại không tiếp tục giấu đi thân phận. Dù trúng độc chết người là phi thường nghiêm trọng, nhưng nếu vẫn muốn cải trang thường dân cũng không hề gì.

"Có lẽ là để tạo danh tiếng. Con vua tranh đoạt ngôi vị trước giờ là điều bình thường. Tên kia giả trang đi thị sát dân chúng, chuyện tốt cảm động như vậy nếu giữ kín thì thật đúng là bỏ phí a."

Dư Chứng gật đầu một cái coi như đã biết. Hai người lại chìm vào trầm mặc, hòa vào dòng người trên đường.

Chốc lát cả hai liền tới trước cửa Đằng Long khách điểm. Dân chúng tụ tập ở đây vô cùng đông đảo. Nếu không phải có mấy người hộ vệ kia chắn đường, bọn họ hẳn là không còn câu nệ phép tắc gì mà cứ xông vào, thỏa mãn tò mò muốn nhìn thấy người tôn quý.

"Ta chỉ núp ở xung quanh đây. Có chuyện liền tới ứng cứu người." - Mặc dù đã bàn với nhau rồi, Dư Chứng vẫn là mở miệng nói với nàng một tiếng trước khi rời đi.

Lệ Băng cũng không nhiều lời, gật nhẹ đầu một cái với y rồi thuận tay sửa lại tấm khăn đang che mặt cho kín đáo một chút, cước bộ hướng tới cửa khách điểm.

"Ta muốn thử giúp chủ tử người giải độc".

◦●●●●◦◦●●●◦◦●●●◦◦●●●◦

Phía hậu viện Đằng Long khách điểm vô cùng yên tĩnh, đối lập hẳn với khung cảnh ồn ào do đám đông bị chặn lại trước cửa chính.

Tạ Lệ Băng vừa mở miệng nói sẽ giúp giải độc liền được một thuộc hạ dẫn vào trong đây. Cũng không tốn quá nhiều thời gian chờ đợi mọi thứ đều dần xếp ổn thỏa, chỉ chờ nàng vào bắt đầu chữa trị. Cả quá trình không ai nói với nhau lời nào, vội vội vàng vàng như thế.

Như Dư Chứng đã nói, người trong hoàng cung thập phần coi trọng lễ nghi. Dù Phong Tử Thiên trúng kịch độc chết người, nhưng hiện tại tất cả mọi người đều lui ra bên ngoài chờ, cửa phòng đóng lại. Trong phòng tuy chỉ có hai người nhưng vì là một nam một nữ nên bị ngăn cách bởi một tấm màn che, không cách nào nhìn rõ được dung mạo.

Lệ Băng gặp phải cảnh tượng này, trong lòng rốt cuộc chẳng biết nên vui hay buồn.

Vì sớm đã có cách giải nên khi ngồi sau tấm màn che, Lệ Băng thực chất chỉ xem xét tốc độ độc được lan ra cơ thể. Xong việc liền chỉ đơn thuần làm tiếp vài động tác vờ như đang nghiên cứu độc tính, ngồi trong phòng một lúc lâu mới nhắc chân bước ra ngoài, tùy tiện hướng một người hỏi:

"Chỉ cần lấy độc trị độc. Các người đi bắt một con rắn cùng loài tới đây, cho nó cắn hấn ta một cái là ổn." - Vì đối tượng là thập hoàng tử cao cao tại thượng nên mọi diễn biến đêm qua đều được ghi rõ trong thông báo, hiện tại cho dù nói ngắn gọn như thế cũng không bị nghi ngờ.

Mấy thuộc hạ này nghe cách giải chỉ đơn giản như thế không khỏi có chút hoài nghi bản thân đã nghe lầm, theo phản xạ tự nhiên đều đưa mắt nhìn chăm chăm vào vị cô nương tính khí trầm ổn, quần khăn chen đi dung mạo.

Lệ Băng cũng sớm đoán được phản ứng này của bọn họ nên cũng lười giải thích. Dù sao chính nàng là người hiểu rõ nhất, loại thuốc kia như chất xúc tác khiến độc tính tăng lên. Nhưng nếu lượng độc rắn nhiều hơn lượng thuốc bột đó thì chúng sẽ tự trung hòa lẫn nhau, đến cuối cùng triệt để mất đi độc tính.

"Thực sự chỉ đơn giản như thế?" - Một người vội vàng lên tiếng, rõ ràng không quá tin cậy nàng.

"Cô nương hẳn là không am hiểu về võ công đi. Loại độc kia vừa vào cơ thể đã khiến ngài ấy cảm thấy tê liệt hoàn toàn, không còn một chút sức lực, lại chưa kể đến mọi nội lực bên trong người đều bị đình chỉ, không thể vận công. Nếu không phải nó có thể hại người thì gọi là thần dược cũng không sai biệt lắm" - Triệu Song lập tức tiếp lời, mắt thấy Lệ Băng lộ rõ vẻ kinh ngạc lại càng thêm khẳng định nàng đã bỏ sót điều này.

Mà Lệ Băng cũng quả thật bị câu nói kia làm cho hoảng hốt, ánh mắt không giữ được vẻ bình tĩnh nữa. Mục tiêu ban đầu vốn là một tên đạo tặc nên chỉ đơn giản đề phòng tên kia nhanh trí bài trừ mấu độc, nàng mới chế ra độc dược có thêm một tác dụng khiến cả người tê liệt, máu đông lại một chút. Nào suy nghĩ nhiều đến thế.

Nàng thất thần một chút mới hoàn hồn lại, điều chỉnh lại hô hấp rồi mới ngược mắt lên nhìn bọn người Triệu Song:

"Cách nào cũng là cách. Ta chính là chỉ nghĩ được cách giải này. Dùng hay không? Tự các người quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Trong lúc mọi người còn đang bán tính bán nghi bỗng một thanh âm nhu hòa phá vỡ bầu không khí trầm mặc: "Đại phu nói vậy là biết phối ra độc này?" Một nữ tử xiêm y tím nhạt đi đến, nàng làm Tạ Lệ Băng kinh ngạc.

Nàng ta rất đẹp, mắt to tròn hơi cúi xuống, cái mũi khéo léo tinh xảo kết hợp đôi môi mọng tươi màu đỏ càng làm nổi bật nước da trắng sáng, không hiểu sao lại mang nét phong tình khó nói, nhưng không phải vì vậy mà Tạ Lệ Băng thất thố! Nàng ta rất giống nàng, so ra cũng gần năm phần tương tự!

"Mộ cô nương, ý là gì?" Triệu Song nóng nảy không đợi Tạ Lệ Băng trả lời đã hỏi. Lời nói của hắn làm Lệ Băng hoàn hồn lại.

Mộ cô nương? Họ Mộ, là Mộ Dung sao? Tạ Lệ Băng trong lòng chấn động.

"Nếu nàng giải được độc thì chắc rằng biết loại độc đó phối thế nào, nếu nàng không phối được thì nàng cũng không giải được." Nàng mỉm cười giải thích với Triệu Song, sau đó như băng quơ nhưng đầy thâm ý nhìn qua Tạ Lệ Băng.

"Tạ đại phu, vậy..." Khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ khó xử, nàng ta cố ý kéo dài thanh âm.

"Ta sẽ cố hết sức, sáng mai sẽ tới mang theo phối phương độc được, về phần con rắn đó mong các vị tìm trước ngày mai." Cố che dấu kích động trong lòng, liếc nhìn Mộ cô nương lần cuối rồi Tạ Lệ Băng mới rời đi.

Nàng vừa đi Mộ cô nương liền rầu rĩ nhìn Triệu Song: "Triệu huynh, cứ thử đi tìm độc xà (Con rắn độc) cô ta nói thử xem, hiện giờ cũng đã hơn mười đại phu xem qua rồi..."

Triệu Song khẽ ậm ừ rồi phân phó người đi làm, sau đó ngoắc tay với một hắc y nhân: "Đi theo cô nương vừa rồi giám sát nàng ta."

Vừa ra khỏi khách điểm được một đoạn, Dur Chứng liền xuất hiện, hắn nhìn nàng thất thần liền như róng mảy, lại việc gì đây, còn hấp dẫn theo một cái đuôi.

"Sur muội, người bị theo dõi rồi."

"Biết." Thân phận cái người Phong gì gì đó cao quý như vậy dĩ nhiên việc chữa trị cho hắn rất cẩn trọng, làm sao lại cho người không rõ ràng như nàng tùy tiện được.

Hai kẻ đều có mũ che, một đen một trắng như 'hắc bạch vô thường' thu hút rất nhiều ánh nhìn nhưng đều như không thấy...

◦●●●◦◦●●◦◦●●◦◦●●◦

Hôm sau trời vừa sáng đã có một cỗ xe ngựa đến đón Tạ Lệ Băng.

Vẫn như hôm qua, nàng che mặt đi lên xe, trong đầu suy nghĩ về Mộ cô nương đó, nàng nắm đến bảy phần đó là con Mộ lão, giờ chỉ chờ một lời xác nhận thôi.

Đến nơi nàng không thấy Mộ Dung đâu thì hơi ngạc nhiên, đang định hỏi Triệu Song thì lại bị hành động của hắn làm cho bất ngờ.

"Triệu đại hiệp, người làm gì vậy!" Nhìn con rắn chứa độc mình vừa đưa tới cắn tay Triệu Song, Tạ Lệ Băng kinh hãi, mắt trợn tròn rồi sao!

"Tạ đại phu, ta không bảo đảm an toàn cho chủ tử đã là tội đáng muôn chết, nay chỉ là lấy công chuộc tội, muốn thử giải được giúp người thôi." Đầu đầy mồ hôi Triệu Song như không có việc gì nói.

Tận trung, loại người này đúng là thế gian khó gặp.

Nhẹ nhàng đi đến cầm lấy tay của Triệu Song bỏ vào lòng nhốt một con rắn khác, chứng kiến con rắn kia cắn tay hắn đến chảy máu ròng ròng Lệ Băng mới kéo tay hắn lên.

"Chờ hai canh giờ nữa sẽ khỏi hẳn." Thái độ nàng đối với hắn hơi khó chịu, làm một đại phu, điều nàng ghét nhất là bị nghi ngờ.

"Tốt lắm, vậy chủ tử đành nhờ Tạ đại phu rồi." Cười cười mời nàng ngồi xuống ghế, Triệu Song vừa nhắm giờ chờ tới khi chắc chắn giải được nàng nói quả thật có tác dụng mới cho nàng chữa trị cho Phong Tử Thiên.

"Tạ thần y, mời." Từ đại phu thẳng đến thần y, cách gọi cũng cho thấy được hắn đã tin nàng.

"Không dám nhận." Bàn tay tinh tế của Tạ Lệ Băng cầm con rắn nhỏ bước nhanh đến giường, vì đây là hoàng tử nên nàng chỉ có thể nhìn mơ hồ qua tấm lụa mỏng.

Trên giường, Phong Tử Thiên đã hơi mơ hồ đưa tay ra, tuy trúng độc nhưng tay hắn vẫn rất đẹp, tay thon dài, khớp xương tinh tế rõ ràng, nhưng vẫn không bị lấm lấm là nữ nhân. Khi cầm tay hắn lên Tạ Lệ Băng mới phát hiện vài vết chai ở lòng bàn tay hắn, là vết chai do luyện kiếm đi.

Nhẹ nhàng đưa đầu rấn đến gần bàn tay như bạch ngọc đó, cho nó cắn thật mạnh, một dòng máu nóng theo vết cắn chảy xuống, đỏ và trắng đối lập nhìn cực tiêu điểm.

"Xong rồi, giờ chỉ cần điều dưỡng vài hôm thôi. Cáo từ." Đang định đi thì Tạ Lệ Băng nghe một tiếng nói thanh thoát.

"Tạ đại phu, đại phu đã cứu Thập hoàng tử, đây là việc lớn, chúng ta không thể không đền đáp." Mộ Dung đi đến, ân cần nắm tay nàng giữ lại.

"Thật ra ta có chuyện quá thật cần giúp đỡ, chỉ là cần gấp riêng Mộ tiểu thư, có thể không?" Chỉ cần có một chút hi vọng nàng cũng mong muốn gặp được nữ nhi của phu thê Mộ lão hoàn thành tâm nguyện của họ.

Nghe Tạ Lệ Băng nói Mộ Dung hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục bộ dáng ôn hòa: "Diễn nhiên là được, không bằng Tạ đại phu đến phòng của ta rồi từ từ nói sau."

Tĩnh tĩnh không có chút gì giống phu thê Mộ lão! Âm thầm đánh giá trong lòng, đáy mắt Tạ Lệ Băng hơi xẹt qua thất vọng. Nàng không biết hiện giờ Mộ Dung đã bay lên cảnh cao làm phượng hoàng thì liệu còn nhớ phụ mẫu thân sinh muốn gặp lại họ không.

"Hào."

Trong phòng, sau khi bỏ khăn che mặt và nói hết sự việc mười năm nay, Tạ Lệ Băng thấy Mộ Dung thất thần một chút. Không hề khóc nháo, bi thương như nghe tin phụ mẫu mất, này giống như đang suy nghĩ việc gì đó liên quan đến lợi ích hơn.

"Tạ đại phu, vậy đại phu muốn ta làm gì?" Thờ dãi, Mộ Dung cử chỉ đoan trang rót một cốc trà vào chén của Tạ Lệ Băng.

"Mộ cô nương, cô nương muốn nhận lại thân nhân không?" Vào lúc này, sau khi thấy thái độ của Mộ Dung, nàng không chắc rằng nàng ta có chịu không.

"Tạ đại phu, đại phu cho rằng con của một đại phu có thể làm hoàng tử phi?" Đạm đạm cười nói, trong mắt Mộ Dung khó che dấu kích động. Cái chức hoàng tử phi kia, mười năm nay nàng luôn nghĩ là của mình. Nhưng nếu Phong Từ Thiên biết được thân phận thật sự của nàng thấp như vậy liệu còn cho nàng ngồi vào chiếc ghế đó sao? Không, ngôi vị kia chắc chắn phải thuộc về nàng!

"Tạ đại phu, Thập hoàng tử đã cho ta một thân phận mới, hiện giờ ta là dưỡng nữ của Mộ tướng quân Phong Vận quốc. Ta dù muốn cũng không thể nhận lại phụ mẫu thân sinh của mình." Bộ dáng đau lòng, 'hoa lê đài vũ' làm người thương tiếc, Mộ Dung như vậy làm Tạ Lệ Băng sửng sốt. Nàng ta thật sự là nữ nhi Mộ lão sao? Phu thê Mộ lão cả đời thanh bạch, ghét giả dối lại không ham mê hư vinh, lấy cứu người làm vui, còn cô gái này...

"Mộ cô nương hiểu lầm, chỉ cần cô nương đến trước mộ của hai người họ thắp nén nhang xem như là đã trả công cho ta rồi." Cười tự giễu một tiếng Tạ Lệ Băng bỏ đi. Dưỡng phụ, Dưỡng mẫu, Lệ Băng chỉ có thể làm được như vậy. Làm hai người thất vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đôi mắt đẹp khẽ nhú, như chưa thích ứng được với ánh sáng bên ngoài Phong Từ Thiên khẽ nhú mày, tay đưa lên xoa xoa thái dương: "Người đâu." Giọng hần khô khốc, có lẽ vì thời gian trừng độc lâu hơn Triệu Song nên độc tính vẫn còn khá mạnh.

"Điện hạ, người tỉnh rồi." Một giọng nữ ôn nhu vang lên, là Mộ Dung. Tay nàng cầm một chén thuốc đặt lên bàn sau đó gọi người vào giúp Phong Từ Thiên ngồi dậy.

"Gọi Triệu Song vào đây cho ta." Bỏ qua lời của nữ nhân trước mặt, thanh âm lạnh lùng nói. Khuôn mặt hần vì đã giải được độc được nên nhìn đã có sức sống hơn.

"Chủ nhân, cuối cùng người cũng tỉnh rồi."

"Triệu Song, lúc ta bất tỉnh có chuyện gì xảy ra không?" Tuy vẫn còn rất nhức đầu nhưng hần phải hỏi rõ ràng, không thể qua loa được, phải biết mấy hoàng huynh, hoàng đệ của hần luôn nhìn chăm chăm hần, nếu nói không thừa lúc hần bất tỉnh giờ trò cũng thật khó tin.

"Lúc ngài bất tỉnh quả thật có chuyện, là thất hoàng tử, tuy chúng ta đã phong tỏa tin tức người bị trúng độc nhưng không hiểu sao hần biết được. Hần loan truyền đến vài vị hoàng tử khác, tính tới nay cũng đã có mấy người phải sát thủ đến rồi."

Đâu chỉ là vài sát thủ, phải nói là đêm nào cũng có chừng chục sát thủ bị mật đi đến muốn ám sát Phong Từ Thiên, bọn hần lại rất cứng đầu, dùng biện pháp cứng mềm đều không chịu khai ra chủ mưu. Nếu không phải tay mắt của điện hạ gài vào báo tin thì có lẽ... họ đã chẳng kịp trở tay.

"Không có người của Phong Dĩ Mặc?" Không giống hỏi Triệu Song, Phong Từ Thiên như là khẳng định, đấu với Phong Dĩ Mặc lâu vậy nên hần tự nhiên

biết tính cách của Phong Dĩ Mặc. Hắn ta thích nhất là trò thưởng thức cảnh bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi, riêng bản thân lại đứng một bên làm người ông đắc lợi, nên sẽ không có sát thủ của hắn ta.

"Điện hạ, người không sao chứ?" Mộ Dung thấy khuôn mặt Phong Từ Thiên chợt trắng bệch liền hoảng hốt hỏi.

"Không sao, chỉ là hơi nhức đầu thôi." Phất phất tay, Phong Từ Thiên nằm xuống, khuôn mặt hơi nhăn lại. Người hạ độc cũng thật lợi hại, tuy hắn đã giải được độc nhưng vẫn không thể vận công, vừa vận công thì máu huyết như sắp trào ra vậy.

"Chủ nhân, Tạ thần y nói tạm thời ngài không thể vận công được." Triệu Song như biết Phong Từ Thiên vừa làm gì nên chậm chạp nói, hắn lúc trước cũng thử vận công, kết quả là bị hộc máu.

"Tạ thần y?" Đây là ai? Hình như chưa từng nghe qua. Phong Từ Thiên thắc mắc, trí nhớ của hắn khá tốt, nếu đã được xưng "thần y" thì tốt xấu gì hắn cũng phải biết chứ.

"Ách, là người đã giải độc cho chủ tử, y thuật của ngài thật sự rất cao minh." Triệu Song cười nhìn Phong Từ Thiên nói.

"Ừm, được rồi. Cả hai ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi." Nhíu mày nằm xuống, Phong Từ Thiên phất phất tay, mắt lóe tinh quang nhìn Triệu Song.

Ra ngoài đóng cửa cẩn thận, Mộ Dung mặt hơi tối xuống: "Triệu huynh, huynh có thấy mặt kẻ ám sát hoàng tử điện hạ không?"

"Là một nữ nhân, dung mạo chỉ xem là thanh tú thôi. À, đúng rồi, dung mạo ngài ta nói ra ít nhất cũng có năm phần giống muội." Triệu Song như hồi tưởng lại, nói. Hắn lúc này vì mãi nói nên không thấy biểu cảm thất thố của Mộ Dung.

"Triệu huynh! Tạ đại phu, ngài ta đi đâu rồi, huynh biết không?" Mộ Dung đột nhiên thay đổi chủ đề làm Triệu Song không theo kịp.

"Ta không biết, ta chỉ vừa giao ngân lượng cho ngài thì ngài đã rời đi rồi, nghe nói là muốn về núi." Triệu Song kì quái nhìn Mộ Dung, trong trí nhớ của hắn Mộ Dung luôn điềm tĩnh, lần đầu có biểu cảm thất thố như vậy.

"Tạ đại phu đó, dung mạo ngài ta quả thật cũng rất giống muội, còn nữa, ngài còn biết phối độc, muội nghi ngờ ngài chính là kẻ hạ độc." Đâu chỉ nghi ngờ, là khẳng định, trước lúc Tạ Lệ Băng về đã nói tất cả với Mộ Dung. Thật may, ngài ta còn chưa biết phải trừ bỏ nhược điểm về thân phận của mình như thế nào thì Tạ Lệ Băng đã đưa đến cơ hội này.

"Cái gì! Sau muội không nói sớm cho ta biết?" Triệu Song trừng mắt nhìn Mộ Dung hét lớn. Tính tình Triệu Song vốn thẳng tính nên hắn chưa suy nghĩ nhiều đã nói ra.

"Muội... huynh không hỏi muội nên..." Mắt Mộ Dung khẽ tránh sang một bên, như bị sợ hãi.

"Nhanh đi đi!" Trong lòng Mộ Dung thầm hồi thúc, tốt nhất là giết chết Tạ Lệ Băng, như vậy bí mật của ngài ta có thể mãi mãi không ai biết.

Triệu Song thầm trách mình nóng nảy, dặn dò Mộ Dung mấy câu rồi đi. Nhưng thật ra hắn không bỏ đi mà chờ khi Mộ Dung về phòng liền trở lại phòng của Phong Từ Thiên.

"Chủ nhân, ngài đỡ hơn chưa?" Lo lắng nhìn người trên giường, Triệu Song định giúp hắn đứng lên nhưng lại bị hắn làm cho bất ngờ.

Chỉ thấy hắn thoải mái đứng lên, xuống giường bước đến bàn trà ngồi xuống.

Ánh nắng bên ngoài theo cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu lên người hắn nổi bật khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng đáng nhắc tới nhất là khí chất cao quý của hắn.

Mắt phượng của hắn khẽ chuyển, nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng rao hàng buôn bán phía dưới huyên náo nhưng lại sinh động trái ngược với không khí trong phòng hiện giờ.

"Triệu Song, người nói xem, hoàng tử bị ám sát cử tử nhất sinh nhưng quan phủ lại không ngó ngàng tới không phải lạ lắm sao?" Mối mong của Phong Từ Thiên hơi nhếch lên, Triệu Song nghe rõ sát khí trong đó.

"Chủ nhân, ý ngài là..." Triệu Song hình như đã đoán được ý của Phong Từ Thiên.

"Không, không nên đá thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ), lần này ta sẽ hốt một mẻ cá lớn."

"Không, thật không nên động thủ, lần này ta sẽ hốt một mẻ cá lớn, Thất hoàng huynh, ta cũng phải đáp lễ hắn chứ." Vuốt vuốt tóc mai một chút, đôi mắt của Phong Từ Thiên hơi híp lại, sau khi đảo một vòng quỹ môn quan thì hắn đã cảnh giác hơn, kẻ cả đối với Mộ Dung cũng đã có phản cảnh giác.

Đừng trách hắn vô tình, sống trong quyền lực đế vương, ai có tình cảm chính là không thể sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 12

Nghe mấy lời chủ tử nói, Triệu Song cũng phần nào đoán được ngài ấy chẳng mấy bận tâm đến kẻ ám sát đêm đó. Thậm chí ngài còn muốn từ chuyện này mà lấy cho bản thân chút lợi lộc. Có điều, thân là thuộc hạ như y không thể không bảo đảm mọi chuyện. Huống chi Triệu Song y còn là một kẻ trung thành.

"Chủ nhân. Thuộc hạ có chuyện cần nói với ngài. Thuộc hạ nghi ngờ Tạ đại phu kia chính là... kẻ hạ độc ngài đêm đó."

Tuy trong câu có hai chữ "nghi ngờ", bất quá ngữ điệu lại cứ như thập phần khẳng định điều đó. Triệu Song nói xong cũng không chờ Phong Tử Thiên kịp lên tiếng trách phạt đã cung kính quỳ xuống mặt đất, một mạch rõ ràng tiếp tục tường thuật lại mọi thứ.

"Nếu đã thế tại sao còn chưa đi bắt người mà lại đến đây nói chuyện đó với ta?" Tử Thiên nghe xong liền nhú mày, hướng Triệu Song đang quỳ trước mặt không nhanh không chậm hỏi một câu.

"Thuộc hạ vô dụng, thỉnh chủ nhân trách phạt. Theo lời báo cáo, hai người đó đã rời khỏi hơn canh giờ. Cộng thêm việc nàng ta trước đó thật sự giải được độc, cứu mạng ngài cho nên người được phái đi theo dõi cũng buông lỏng cảnh giác... không để ý bọn họ rút cuộc là đi về hướng nào."

"Hoang đường!" Tử Thiên nhận được câu trả lời như thế cũng khó kiềm chế được cơn tức giận. Tách trà đang cầm trên tay bị quăng xuống đất, vỡ ra thành từng mảnh. Cả căn phòng trong nháy mắt liền bị căng thẳng nhấn chìm. Một luồng sát khí lạnh lẽo vô tình không ngừng toát lên từ Phong Tử Thiên, phi thường dọa người.

Đối mặt với cơn giận của chủ tử, Triệu Song vẫn một mực yên lặng cúi đầu, không hề vì chính mình mà biện giải một câu. Loại suy nghĩ rác rưởi muốn trốn tội ấy một khắc cũng chưa từng lóe lên trong tâm trí y.

Dù sao đối với chuyện lần này... đến cả Triệu Song cũng tự nhiên có chút sinh khí. Hai lần sơ suất đến ngu xuẩn, đã khiến chủ tử bị hạ độc lại còn giương mắt bất lực thả kẻ ám hại đi.

"Được rồi! Đi cũng đã đi, không nhất thiết phải đuổi theo chúng, cứ từ đây mà cảnh giác là được. Dù sao kẻ chủ mưu suy cho cùng cũng chỉ là đám người trong cung, sau này ta nhất định trả lại cho chúng cả vốn lẫn lời. Còn về phần tên vô dụng kia, cứ dùng mọi loại thụ hình trong ba ngày liên tiếp, không được nghỉ ngơi." Phong Tử Thiên tận lực đè nén lại phần nộ trong lòng, nói xong liền phất tay ý bảo Triệu Song mau đi ra ngoài.

Triệu Song nhận lệnh cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng ly khai cũng thuận tay đóng cửa phòng lại. Theo Phong Tử Thiên nhiều năm như vậy, lẽ nào y không hiểu được một câu phán tội lúc này của ngài chính là không cần quan tâm sống chết của tên kia.

Sống thì giữ mà có chết cũng chẳng sao.

Mộ Dung lặng lẽ đứng trên hành lang phía đối diện, mắt thấy Triệu Song diện vô biểu tình rời khỏi phòng liền biết y đã báo cho Tử Thiên chuyện của Lê Băng. Trên gương mặt kiều diễm mỹ lệ của nàng hiện lên một nụ cười hài lòng, thoạt nhìn thập phần mỉa mai hoặc đến câu nhân.

◦●●●◦●●●◦●●●◦●●●◦

Đường về Thanh Vân sơn phi thường thuận lợi. Có điều vì rắc rối lần này mà hai huynh muội bọn họ về núi chậm trễ hơn so với dự kiến, hẳn sẽ bị vị sư phụ tính khí cổ quái nọ mắng cho một trận đến long trời lở đất đi.

Bất quá cuối cùng, Lê Băng chẳng những vừa được Mạc lão gia gia nâng đỡ mà còn chứng kiến một mớ hoang tàn nữa. Đúng là khiến người ta kinh ngạc mà. Nàng thật sự hoài nghi không lẽ mấy ngày qua sư phụ buồn chán đến mức đập phá đồ đạc đầy chứ. Dù sao dựa vào tính cách của người, chuyện đó cũng có khả năng lắm a.

"Sư phụ... nơi này?"

"Xùy! Bị chuột nhất vào phá thôi. Bỏ đi bỏ đi! Hiện tại giải thích rõ ràng cho ta vì sao lại về trễ đến thế?" Đối mặt với thắc mắc của Lê Băng, Mạc y chỉ đơn giản phất tay cho qua rồi nhanh chóng lấy lại thần thái nghiêm túc hỏi một câu.

Mạc y suy cho cùng cũng là huynh đệ kết nghĩa của Mộ lão gia quá cố và còn là sư phụ hiện tại của nàng. Lê Băng không nghĩ sẽ che giấu chuyện này với người. Đó là chưa kể sau việc này, nàng đột nhiên muốn lấy lại cảm giác âm áp trong quá khứ, muốn có một nơi cho bản thân tin tưởng, sống cuộc sống vô pháp đau khổ hay sợ hãi.

Quả nhiên, tâm tư phạm nhân... phi thường khó đoán. Đôi khi bỗng nhiên thay đổi cũng chẳng biết là vì sao.

Mạc y nghe xong cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu một cái rồi bảo nàng: "Buông bỏ được thì tốt. Nếu người không bỏ được cừu hận thì ta cũng nhất định khiến người từ bỏ nó. Mạc thần y ta chính là phi thường ghét bỏ mấy kẻ lòng dạ phức tạp khó đoán, đã làm đệ tử của ta thì phải là người thích tầm hoan tở nhạc* a."

(Tầm hoan tở nhạc: tìm thú vui và những chuyện hay ho).

"Như vậy mới chịu đựng nổi tính khí của sư phụ." Dur Chứng đứng một bên cũng góp vào một câu.

"Ha ha! Hào đệ tử! Tiểu tử ngươi xem ra cũng không quá vô tri vô giác nha." Mạc y hài lòng cười thật lớn, hướng Dur Chứng giơ lên một ngón cái tán thưởng.

Hai huynh muội họ thấy sư phụ cười đến sảng khoái cũng chẳng biết nên nói gì. Người cư xử cứ như một hài tử năng động hiếu kì vậy. Thật là...

Một phen khoái hoạt đơn thuần qua đi, Mạc thần y tính khí lại bắt đầu trở nên cổ quái, chỉ tay năm ngón đối với hai người Lệ Băng cùng Dur Chứng dọn dẹp mọi thứ.

Nơi này bị đập phá đến như vậy hẳn là có xung đột đi. Nhưng nếu chỉ là đạo tặc chẳng phải chỉ cần hạ hương dược? Lý nào để cả căn nhà như một bãi hoang phế vậy chứ? Nay nhất định là chuyện lớn đi.

Lệ Băng trong lòng có chút lo lắng cho sư phụ. Nhưng trước mắt đã thấy ý định muốn che giấu mọi chuyện của sư phụ nên nàng cũng đành nhẫn một chút, đợi lúc nào đây mới hỏi người rõ ràng.

Quyết định được bản thân nên làm gì, Lệ Băng liền thuận theo mấy lời sai bảo của sư phụ, nào biết rằng trên gương mặt của mình hiện tại lộ ra mấy phần bất an?

Mạc y nhìn tiểu nha đầu mình vừa thu nhận mới có một tháng đã lo cho lão đến thế, trong lòng vừa mừng vừa thẹn, đến cuối cùng không kiềm chế được liền nặng giọng nói với Lệ Băng:

"Ngươi có lo cũng phải giấu trong lòng đi chứ. Một lão nhân tám mươi khiến cho một tiểu cô nương cảm thấy bất an đến thế, này thực sự cũng là đang chạm tới tôn nghiêm của Mạc thần y ta a."

Lệ Băng cùng Dur Chứng đều bị một câu nói bất ngờ này của sư phụ dọa đến giật mình. Mạc y nhìn hai đứa đệ tử đồng dạng biểu tình ngây dại không kịp phản ứng mới ý thức được bản thân vừa thất thố như một tiểu hài tử bèn thẹn quá hóa giận. Lão hiện tại chỉ là muốn mắng chúng một trận nhưng cũng không biết phải lấy lý do gì, đành dậm chân một cái, lớn tiếng ra lệnh một câu:

"Mau làm nhanh lên! Nếu không tối nay cả đám đều ngủ bên ngoài hết!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Dưới sự chỉ đạo của Mạc lão cuối cùng cũng dọn dẹp đầu vào đó. Cả hai đều mệt đến thở không ra hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạ Lệ Băng hơi đỏ lên, mồ hôi từ trán theo khuôn mặt chảy xuống xương quai xanh tinh xảo, riêng Dur Chứng vì che mặt nên không nhìn thấy biểu cảm nhưng có lẽ cũng không khá hơn là mấy.

"Sư muội, ngươi đi nghỉ trước đi." Giọng điệu Dur Chứng rõ ràng không cho Tạ Lệ Băng từ chối, nàng nghi ngờ nhìn y. Chắc là y có chuyện gì cần nói riêng với sư phụ nên mới vậy, nghĩ xong liền vâng lời lui xuống, y đã không muốn nàng biết thì tốt nhất nàng nên đi thôi.

Chờ bóng dáng bạch y của Tạ Lệ Băng đi xa, Dur Chứng quay lại nhìn vị sư phụ của mình, y qua tấm lụa mỏng thấy lão vẫn ung dung ngồi thì thầm tức giận: "Sư phụ, rốt cuộc xảy ra việc gì? Đừng nói với đồ nhi là chuột gây ra vết đao này." Vừa nói, tay y vừa bước lên rồi chỉ về chỗ mình đứng từ nãy tới giờ, một vết đao sâu hoắm nổi bật trên mặt gỗ, nếu không phải do y đã cố tình che đi thì có lẽ Tạ Lệ Băng đã thấy.

"Sao ngươi lại hỏi ta? Ta còn không biết việc gì đó. Không biết ai ăn no rừng mỡ tung tin lão phu có thuốc cải lão hoàn đồng, từ lúc các ngươi rời đi tới giờ đã gần sáu bảy nhóm người đến đòi ta giao thuốc đó!" Sắc mặt Mạc thần y nhìn như không giống nói dối. Mà quả thật lão cũng không nói dối nha!

Dur Chứng thờ dãi, vậy là thời gian này bọn họ sẽ bận rộn đây. Bất chợt như nhớ tới gì đó, y nhíu mi tâm: "Sư phụ, vậy sư muội thì sao? Sư muội không biết võ công, sẽ rất nguy hiểm."

"Nói cái gì vậy, không phải còn có sư phụ như ta sao? Ta dạy nó!" Mạc lão ánh mắt lóe lên nhìn Dur Chứng làm y chảy một tầng mồ hôi, không phải là sư phụ định giao việc dạy võ công cho Lệ Băng giao cho y đây chứ!

Không phụ suy nghĩ của Dur Chứng, quả thật Mạc lão chỉ dạy Tạ Lệ Băng ngày đầu, những ngày còn lại lão đều bắt y dạy thay. Tuy Lệ Băng nàng đứng thực trời sinh không có tư chất học võ nhưng là, nàng cũng không quá nản chí, cùng sư huynh ngày ngày luyện võ ít nhiều gì cũng tiến bộ đôi chút.

◦●●●◦◦●●●◦

"Sư muội, lần này xuất môn tuyệt đối phải giao hàng xong rồi về ngay." Tuy cách nhau một lớp che mặt nhưng Tạ Lệ Băng vẫn có thể biết được vị sư huynh này của nàng giờ đang lo lắng thế nào qua giọng nói của y.

"Sư huynh, ta biết rồi, chuyện lần trước sẽ không bao giờ xảy ra nữa." Sau khi trở về, Mạc lão và y chẳng phải đã giáo huấn nàng gần nửa tháng rồi còn không cho nàng xuống núi nữa sao?

Mấy tháng nay chỉ có sư huynh được xuống núi, nàng luôn ở trên Thanh Vân sơn để tu tập võ công đến sắp ngốc luôn rồi!

"Vây thì tốt. Đi sớm về sớm." Nhấn mạnh từ 'về sớm', Dur Chứng thở dài, nếu không phải y có việc cần giải quyết gấp thì đã không cho nàng xuống núi, lần trước nàng động phải Phong Từ Thiên, vị hoàng tử này không phải là kẻ tầm thường đâu.

Chờ Lê Băng vừa khuất bóng, Dur Chứng cũng rời khỏi nhà, Mạc lão nhìn theo, mắt ai oán như một tiểu nha đầu nhỏ bị ức hiếp: "Các người giỏi lắm, tốt nhất đều chết bên ngoài hết đi!" Nhưng dù vậy thì cũng không ai nghe được lão nói đâu..

Tạ Lê Băng xuống núi liền theo lời Dur Chứng giao thuốc xong nhanh chóng trở về, vốn lần này có thể thuận lợi trở về trước khi trời tối thì lại có chuyện hoãn lại.

Nàng đến khu rừng gần Thanh Vân sơn, chỉ cần vượt qua đây thì sẽ tới núi rồi.

Từng tia nắng chiều chiếu xuống vai nàng, nhuộm vàng vạt áo trắng, nhìn nhu hòa đến không ngờ. Khung cảnh đẹp là thế mà lại bị vài tiếng chim kêu đứt quãng đánh gãy. Tạ Lê Băng thấy ở vùng gần đó chim bay lên vội rời khỏi một nơi, biết là có đánh nhau nên định rời đi nhưng không kịp rồi, hàng chục hắc y nhân bịt mặt đang hướng nàng chạy đến nên đành trốn ở một góc gần đó, không nên nói nàng nhát gan, nàng chỉ mới học võ công gần nửa năm, nếu giờ bị đám người đó vây quanh thì đối phó với nhiều người vậy khả năng bị bắt được là rất cao.

"Tiêu Phong! Người đừng trách bọn ta." Một nam tử hắc y hét lên, trong một khoảnh khắc đã nhanh chóng chém một kiếm về phía một nam tử khác mình đẩy vết thương. Nam tử bị chém liền ngã xuống, một trong những hắc y nhân thấy vậy tiến lên thăm dò hơi thở. Khi chắc hẳn đã chết thì cả bọn mới an tâm rời đi.

Chờ xung quanh đã im ắng Tạ Lê Băng mới đi ra, nhìn nam tử tên Tiêu Phong lúc này còn 'không có hơi thở' đang hô hấp dồn dập trước mặt khẽ cười. Tên này cũng thật ma mãnh, lợi dụng vết đao của nam tử lúc này để giả chết, nhưng vết thương của hắn nặng vậy cũng sẽ chết thôi. Có nên cứu không?

Nhìn hắn có lẽ là người trong giang hồ, nếu nàng cứu hắn có khi sẽ chuốc lấy thêm vài rắc rối vào thân, hay là bỏ mặc đi..

◦●●●◦◦◦●●●◦◦◦●●●◦◦◦●●●◦

"Cuối cùng người cũng tỉnh." Tạ Lê Băng đem một ít thảo dược vừa bỏ vào nồi vừa nói.

Tiêu Phong dựa vào cây nhìn nàng, mày rậm hơi nhíu lại. Là nữ nhân này cứu hắn sao? May mắn thật, tưởng lần này sẽ bỏ mạng ở nơi hoang vu này chứ.

"Đa tạ cô nương cứu mạng." Môi hắn khô khốc, giọng như thiếu nước mà hơi khàn.

"Không cần cảm tạ, ta là thầy thuốc, cứu người là trách nhiệm của ta." Mà thật ra là ta từng có ý định bỏ mặc người. Nhưng lời này nàng không nói ra, khi đã đi được một đoạn nàng không hiểu sao lại quay lại cứu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tiêu Long lúc này chỉ có thể vô dụng ngồi dựa mình vào gốc cây. Mà Lê Băng nàng cũng chẳng phải loại người hòa nhã gì, từ lúc hắn tỉnh lại tới giờ, nếu không cần thiết sẽ không lên tiếng.

Không khí im ắng này quả thực sắp ép hắn nghẹn chết rồi a.

"Cô nương không muốn hỏi ta là ai và chuyện lúc này là gì ư?"

"Tại sao ta phải hứng thú với chuyện của người?" Trong mắt Lê Băng, mấy chuyện thù địch này họ không phải thứ về vang gì, nếu hỏi về nó chẳng khác nào đang chạm tới vết thương lòng của người ta? Huống chi, nàng lại càng muốn trách xa rắc rối.

Tiêu Long nghe thế, nhất thời chẳng biết nói gì thêm. Vị cô nương này thực sự quá lãnh đạm rồi đi.

"Được rồi này. Người ăn đi." Lê Băng đưa tới trước mặt hắn một con chuột mới nướng chín từ đồng lửa, sau đó chính mình cũng tự lấy con còn lại mà ăn.

Tiêu Long nhận lấy, hướng nàng nói một câu "đa tạ!" Sau đó, hắn lại như phát hiện ra điều gì, kinh ngạc ngẩng đầu hỏi:

"Con vật này sao lại không có vết thương nào? Cô nương rút cuộc làm sao..."

"Trúng độc chết."

"Này không phải ăn vào cũng sẽ..."

"Nếu hại chết người được thì ta còn đưa cho người sao?" Lệ Băng một câu cắt ngang lời hấn, đôi mày thanh tú cũng chột nhủ lại.

Tiêu Long nhìn dáng vẻ khó chịu của nàng như chỉ thiếu mất thêm hai từ "nhiều chuyện", trong lòng thâm than không ổn. Bởi thế cũng tự biết nên im lặng thì hơn.

Trong phút chốc, dương quang triệt để tiêu tán, trả lại bầu trời đêm cho vàng trắng ngự trị. Sơn cảnh hiện tại chính là phải nương nhờ vào ánh trăng này chiếu sáng mới có thể mờ mờ ảo ảo nhìn thấy xung quanh.

Lệ Băng nhìn sắc trời đã tối không khỏi thở dài trong lòng. Nàng thực không muốn đêm nay phải trụ ngoài trời cùng một người xa lạ đâu. Nhưng là... cũng chẳng thể bỏ mặc hấn tự sinh tự diệt được.

"Người bây giờ có thể đi được không?" Nàng vốn dĩ biết rõ thương tích của hấn thực đáng ngại, hiển nhiên không thể đi được a. Câu hỏi này chính là muốn biết hấn ta có hay không cố gắng động thân đứng dậy được?

"Àn." Tiêu Long dứt khoát gật đầu đáp. Hấn từ ánh mắt của nàng thấy rõ dáng vẻ khó xử. Và lại, gió đêm trên núi phi thường lạnh lẽo, không tốt cho thân thể này chút nào. Trong tình trạng hiện giờ hấn không thể cứ làm kẻ cựa mạnh sức mình, cố gắng chống cự được. Có điều...

"Hảo. Vậy trước hết cứ xuống núi đã, sau đó..."

"Không thể được." Hấn bất chợt lên tiếng khiến nàng giật mình. Bất quá khi Tiêu Long còn muốn nói tiếp, xung quanh liền phát ra vài tiếng động lạ.

Lệ Băng hiện tại cũng đồng dạng biểu tình đề phòng như hấn. Tiếng động kia chắc chắn là do người tạo nên. Nhưng đám người truy đuổi Tiêu Long chẳng phải đã xác nhận hấn chết rồi sao? Lý nào lại quay lại đây lần nữa? Muốn nhốt cả xác hấn luôn chắc?

"Sur muội?" Trong đêm khuya, một thân bạch y của nàng đặc biệt nổi bật hơn hấn khiến Dư Chủng lập tức nhận ra. Mà Lệ Băng cũng nương theo ánh lửa dần dần nhìn rõ dung mạo sư huynh.

Tiêu Long ở một bên nghe họ đối đáp liền biết người này không phải kẻ thù, trong lòng có chút nhẹ nhõm. Hiện tại hấn ngay cả đi còn vất vả vạn phần thì làm gì có khả năng đấu thêm vài chiêu với địch nhân?

Dư Chủng tiến về phía Lệ Băng liền phát hiện còn có một nam tử khác đang bị trọng thương, mà người này hình như là... trang chủ của Phục Long sơn trang?

Nàng dường như cũng nhận ra ánh mắt ngạc nhiên của y, liền hỏi: "Sư huynh, huynh quen biết người này sao?"

"Ừm! Trong thời chiến trước đây, sư phụ và ta đi theo trại của hấn để cứu giúp dân tị nạn. Sau này thái bình rồi, chúng ta liền tách ra, tên Tiêu Long đó dần trở thành một nhân vật lớn trong giang hồ, trang chủ của Phục Long sơn trang."

"Hửm?! Hóa ra là Dư Chủng đệ a. Thiệt là... lúc nào cũng thần thần bí bí dọa người khác một phen kinh ngạc." Hấn lên tiếng nhận người quen, một giọng điệu thoải mái không chút câu nệ.

Đối mặt với lời chào hỏi của Tiêu Long, y chẳng bận tâm lắm, chỉ đơn giản liếc mắt nhìn thương tích của hấn rồi bất lực lắc đầu, nói: "Trang chủ người không biết thế nào là lấy nhẫn thắng cường sao?"

"Ta làm sao biết được bọn chúng bỏ qua thù địch ngàn năm của gia tộc để hợp tác, đánh Phục Long sơn trang của ta chứ?"

Hấn cùng Dư Chủng một hồi đối đáp nào để ý Lệ Băng đang dùng ánh mắt khó hiểu đánh giá Tiêu Long. Trang chủ của Phục Long sơn trang? Người này không phải là đang cùng kẻ khác đối đầu, tranh chức vị Minh chủ võ lâm? Lúc trước khi nghe sư phụ huyền truyền về hấn, nàng cứ ngỡ đó phải là một nam tử hán khí thể bức người, không ai bì lại chứ.

Chuyện đời quả thật khó lường a.

◦●●●◦◦◦◦●●●◦◦◦◦●●●◦◦

"Ai da! Quen biết lâu như vậy rồi, đây là lần đầu ta biết đến chỗ ở của Mạc thần y đại nhân a."

Thương tích của hấn sau hơn một tuần cũng đã khá hơn. Lúc này đang là bình minh, hấn ra ngoài tản bộ, thưởng thức sơn cảnh Thanh Vân sơn hùng vĩ này một hồi.

Nói cho cùng số hấn cũng thật là may mắn. Ban đầu, hấn gửi thư cho Mạc y chỉ đơn giản là vì trong trang đột nhiên có dịch bệnh lây lan rất nhanh, Dư Chủng mới đến đây cứu giúp. Nào ngờ đường về của y lại trùng hợp ngay lúc hấn bị địch nhân đã thương, nhờ Lệ Băng chữa trị. Nếu đêm đó không

phải có Dư Chứng dùng kính công đem hấn cùng treo lên vách núi hiểm trở, hấn có thể phải thật sự "bầu bạn" với núi rừng lạnh lẽo trong đêm khuya rồi.

"Người không tính trở về sơn trang của người sao?"

Mạc y mặt mày cau có lên tiếng: "Hừ! Người thật sự tưởng ta chuyện gì cũng không biết sao? Kẻ thù của người đang thật sự muốn có được thi thể của người đấy. Suốt mấy ngày nay, bọn họ cứ gây huyên náo dưới núi mãi. Đúng là bức mình mà!"

Tiêu Long trong lòng cười khò. Hấn lần này manh động quá rồi, gây phiền hà cho nhiều người như thế.

Mạc lão thấy đáng về ngưỡng ép của Tiêu Long liền biết bản thân đã quá lời, chạm đến tôn nghiêm của hấn nên nhanh chóng phát tay áo bỏ đi. Lão chỉ là không muốn hiếp người quá đáng thôi a.

Mạc y đi tới gian nhà liền chạm mặt tiểu nha đầu Tạ Lệ Băng. Nàng hiện tại mang một bộ dáng khó hiểu nhìn lão, ngay cả trong thanh âm cũng tồn tại một sắc thái nghi ngờ: "Sư phụ, người tại sao lại muốn giúp hấn tranh ngôi Minh chủ gì đó?"

"Hãy! Cũng tại hồi xưa trời xui đất khiến cho ta nợ ân quá nhiều người làm gì. Kế phụ quá cố của hấn từng cứu lấy một mạng của ta, cũng cứu lấy một mạng của sư huynh người."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau đó Dư Chứng cùng Mạc thần y rất hay ra ngoài, có khi mấy hôm liền không về. Thương thế của Tiêu Long đều do Lệ Băng chăm sóc, bù lại hấn cũng dạy võ công cho nàng thay Dư Chứng.

"Sai rồi, đừng gồng mình quá." Tiêu Long miệng ngâm một nhánh cỏ, ung dung ngồi trên một chạc cây to nhìn Tạ Lệ Băng luyện võ, bộ dáng thật an nhàn đến cực điểm.

"Ta đi nấu thuốc cho người." Nàng nhìn Tiêu Long khẽ lắc lắc cổ tay, hấn rõ ràng là bất bình chuyện nàng bắt hấn uống thuốc đắng nên đầy đọa nàng mà, nghĩ vậy liền bồi thêm: "Thuốc hôm nay cho thêm vài phần mướp đắng."

Tiêu Long vội phun ra nhánh cỏ, nhìn nàng trân trối: "Này! Đừng mà! Ta cô nương, không, không phải, là Tạ tiểu thư!"

"Sư phụ và Dư sư huynh hiện tại là nhà của ta, không quyền không thể người gọi tiểu thư làm gì?" Nói rồi, nàng cũng chẳng đợi hấn kịp phản ứng mà đi vào trong nhà.

Có qua có lại - khoảng thời gian Tiêu Long ở đây chỉ có thể dùng bốn từ này để miêu tả quá trình sống chung của họ: Tiêu Long mỗi ngày đều bắt nàng tập thể lực đến chết đi sống lại - thuốc của nàng đưa cho hấn mỗi ngày đều đắng đến nhẩn tâm. Không ai nhường ai cả.

"Uống thuốc." Nhìn tên nam nhân trầm ngâm nhìn trời đã gần một canh giờ kia, Tạ Lệ Băng nhũn mày khó hiểu. Hấn lại phát điên cái gì rồi sao, nhìn qua thì cũng có mây thôi, không có gì đẹp mắt.

"Ta cô nương thử nói chừng nào ta mới có thể xuống núi đây." Khuôn mặt hấn hơi trầm xuống nhìn Tạ Lệ Băng, Tiêu Long hấn tuy không được xem là tuần tú nhưng khuôn mặt vẫn rất nam tính: lông mày rậm đen, tràn đầy cương dương, mắt hẹp dài lúc nào cũng sáng tỏ như quang minh, mũi cao, môi mọng, lại thêm khuôn mặt góc cạnh. Vừa nhìn vào liền biết hấn là người có thể hô phong hoán vũ trong giang hồ.

Vốn định nói 'Người muốn đi lúc nào cũng được,' nhưng nhớ lại Dư Chứng đã từng dặn không cho hấn xuống núi lúc này, Tạ Lệ Băng đành dậm dậm nói: "Người còn thương rất nặng, ít nhất cũng phải chờ thêm nửa tháng nữa."

Nhìn vẻ mặt thành thật của Tạ Lệ Băng, Tiêu Long không nghi ngờ, thuận tay tiếp nhận chén thuốc một hơi uống hết: "Kẹo." Nhìn khuôn mặt nam tính như hấn hướng mình vùi kẹo như tiểu hài đồng Tạ Lệ Băng dờ khóc dờ cười: "Không có." làm hấn nhẩn mày như muốn khóc, chạy đôn chạy đáo kiếm nước.

"Sư muội, ta và sư phụ mới đi hơn một tuần mà người lại làm hấn thê thảm vậy rồi sao?" Dư Chứng từ ngoài vào thấy Tiêu Long chạy khắp nơi như vậy thẫn thẫn trong lòng.

"Sư huynh, huynh và sư phụ xử lý thế nào rồi?" Nhìn Dư Chứng một thân phong trần, tuy y vận hắc phục nhưng vẫn nhìn ra được vài nếp nhăn cùng bụi đường, Tạ Lệ Băng ái ngại hỏi.

"Đã xong rồi, hai môn phái kia cũng bị Phục Long sơn trang cùng mấy người 'bằng hữu' giang hồ của sư phụ thu phục rồi." Ngồi xuống uống ngụm trà, Dư Chứng từ tốn nói.

“Dư Chứng! Đệ chơi xấu, dám lên ta đi thu phục họ một mình!” Không biết từ đâu, Tiêu Long nhảy ra hướng Dư Chứng đánh tới, y hoảng hốt nhảy tránh đi, cả hai cùng nhau quần ẩu trong nhà gần tám trăm hiệp, sau đó Dư Chứng bị Tiêu Long quật ngã nằm đè lên.

“Ta đánh chết đệ, dám gạt ta!” Tay của Tiêu Long chuẩn bị vạch mặt che mặt của Dư Chứng thì bỗng không cử động được, cứng ngắc giờ giữa không trung.

“Mạc thần y à, ta chỉ muốn xem mặt đệ ấy chút thôi mà, này...” Dờ khóc dờ cười, Tiêu Long buồn bực nhìn ra cửa, bóng dáng Mạc thần y nhanh chóng đi vào. Lão bất bình nhìn Tiêu Long: “Tiêu Long, Dư Chứng không thích cho người khác thấy mặt, rốt cuộc ngươi nghe hiểu không?”

Đây là lần đầu Tạ Lệ Băng thấy Mạc thần y căng thẳng như vậy, nhìn không ra chút dáng vẻ hay đùa thường ngày.

“Mạc thần y, ta biết rồi, không đùa nữa, mau giải huyết đạo cho ta.” Tiêu Long giọng rầu rĩ nói, vốn hấn mới là kẻ bị hai người họ lừa, sau cuối cùng hấn lại là kẻ hại người vậy?

Mạc thần y liếc Tiêu Long một cái rồi mới giải huyết cho hấn, Tiêu Long vừa đứng lên định tạ lỗi Dư Chứng thì y đã đi thẳng.

“Nè! Là hai người lừa ta trước mà! Này!” Tiêu Long tròn mắt nhìn Dư Chứng, sau đó bực tức quay qua nhìn Tạ Lệ Băng, nhưng nàng không thèm để ý mà tiếp tục chăm chú nhìn vào chung trà Dư Chứng chỉ mới uống phân nửa.

“Tức chết mà, cả ba đều lừa ta, rõ ràng ta đã hồi phục!” Tiêu Long bất bình nói xong một câu rồi mới bỏ đi.

Buổi tối trên núi rất đẹp, trăng sáng chiếu khắp nơi, vài tiếng côn trùng kêu rả rích nhưng lại làm lòng người sầu muộn.

Tạ Lệ Băng nhìn Tiêu Long trước mặt mình đang thu xếp hành lý khề thờ dài: “Muốn đi thì đợi trời sáng, người đầu rành đường Thanh Vân sơn.”

Tiêu Long mím môi nhìn Tạ Lệ Băng, mắt hấn tối nay nhìn rất đặc biệt, như có lời muốn nói: “Tạ cô nương, ta phải đi sớm, ngày mai là Đại hội Võ lâm rồi, lần này còn có lệnh bài Minh Chủ đó. Đúng rồi, nếu ta làm Minh Chủ Võ Lâm thì ta có lời muốn nói với cô.” Cười ngốc ngếch nhìn Tạ Lệ Băng, Tiêu Long thấy mặt có chút nóng vội quay đi.

“Ngươi làm Minh chủ với ta có quan hệ gì mà phải làm xong mới nói với ta.” Quái dị nhìn Tiêu Long, Tạ Lệ Băng khó hiểu. Thật sự là có quan hệ gì nhau chứ?

Tiêu Long co quắp khỏe miệng phi thân vào màn đêm, bỏ lại mình nàng nhú mày khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tiêu Long cứ dựa theo trí nhớ mà tìm lối an toàn nhất từ vách núi hiểm trở, dần dần thuận lợi xuống được Thanh Vân sơn.

Tiếp sau đó, hấn gia tăng cước bộ, chạy thẳng về hướng nam, một chút cũng không dám dừng lại. Mỗi khi tới được nơi cần đến thì cũng là chuyện của ngày hôm sau.

Địa điểm tổ chức Đại hội võ lâm lần này chính là huyện Kỳ Chấn. Từ lâu đã nghe đồn, viên quan cai quản Kỳ Chấn thực chất chỉ là một kẻ thế thân, làm lá chắn che giấu cho một thế lực hùng mạnh - Điền gia.

Điền gia này không theo tà cũng chẳng theo thiện. Họ không kiêng nể gì triều đình, càng chẳng đếm xỉa gì đến chuyện thị phi trong giang hồ. Có vàng bạc ba đời ăn không hết, họ chỉ đơn giản cầu một cuộc sống thuận lợi bình an, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nói cách khác, Điền gia chính là hoàn toàn độc lập, không phụ thuộc vào bất cứ thế lực nào.

Nhưng lần này, Điền gia kia lại đột nhiên đứng ra chủ động đưa yêu cầu muốn dân xếp cho kỳ Đại hội võ lâm. Quả thật khiến người khác hoài nghi bọn họ rốt cuộc đang tính toán cái gì.

"Trang chủ!" Một loạt âm thanh vang lên. Tiêu Long quay đầu lại nhìn, hóa ra là huynh đệ trong Phục Long sơn trang của hấn.

"Ta muộn mất rồi."

"Trang chủ, người nhầm rồi. Tuy đáng lẽ hôm qua bắt đầu tranh đấu, nhưng cuối cùng Điền gia lại bất ngờ tổ chức một buổi tiệc thực khoa trương, chiêu đãi mọi người chốn giang hồ ăn uống no say."

Một người nhanh chóng nói rõ sự tình cho Tiêu Long và hiển nhiên, tin tức này triệt để quét bay điệu bộ phi thường sâu não mới đây của hấn.

"Thật sao?"

Một người hỏi được hơn mười người đáp. Cuối cùng, Tiêu Long chỉ có thể miễn cưỡng nghe được hai từ: "Đúng vậy."

"Trang chủ à, huynh rốt cuộc có hay không dừng chân nghỉ ngơi một chút? Huynh nhìn xem, cả người chật vật thế này còn ra dáng vẻ gì nữa." Giọng điệu nữ nhi tuy mang ý trách cứ nhưng vẫn có chút thân thiết.

Tiêu Long lúc này mới phát hiện, trong đám đệ tử của sơn trang còn lẫn thêm một mỹ nữ - Vân Cẩm.

Nàng trước kia chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi, tự thân sinh tồn. Bất quá ngày nọ, khi bị người ức hiếp lại chạm mặt Tiêu Long, sau đó được hắn thương tình đem về. Hiện tại, Vân Cẩm chính là có thân phận nghĩa muội của Tiêu Long. Bởi thế, dù trong sơn trang, luận về chức vị, nàng không độ bằng nghĩa huynh nên phần lớn đều xưng 'trang chủ', nhưng là vẫn có chút thoải mái.

Vân Cẩm bắt được ánh mắt ngạc nhiên của Tiêu Long liền tâm trạng trở nên không vui: "Huynh! Muội chính là đứng đây này giờ đây!"

"A?! Huynh biết. Mất huynh đâu có kém đến thế. Nào mọi người, ta lúc này xin tạ lỗi với mọi người ngay tại đây. Mấy ngày trước, là ta hấp tấp, là ta nóng vội nên khiến mọi dự kiến ban đầu đều sai lệch hết."

Tiêu Long hẳn hiện tại bày ra một bộ dáng vô hại, cười tạ lỗi với mọi người.

Bất quá, vẫn còn vài nhân vật không có suy nghĩ vô tư đến thế, trước sau như một lộ ra dáng vẻ bất an:

"Trang chủ! Ta nghe nói người xem chút đã..." Người lên tiếng là Hàm Tuất, là thuộc hạ hãn tín nhiệm nhất.

Tiêu Long nhìn người nọ muốn nói lại thôi đành thờ dãi: "Người xem, nhìn ta có giống kẻ đang bị trọng thương không? Chuyện qua rồi mà. Đám người kia cũng đã biết tự lượng sức mình."

Đúng thế. Thương tích của Tiêu Long sớm đã khỏi, chỉ là sư đồ Mặc y viện chút lý do để cản hắn xuống núi thôi, muốn hắn dành thời gian dưỡng sức.

Dù không rành y thuật, nhưng hắn cũng chẳng phải kẻ ngốc ngay cả bệnh tình của bản thân cũng không biết gì.

Cuộc hàn huyên này rốt cuộc kéo dài hơn nửa canh giờ. Tiêu Long hẳn phải vất vả lắm mới triệt để trấn an được mọi người, đặc biệt là nha đầu Vân Cẩm.

◦●●●◦●●●◦●●●◦

Để tạo ra chút bất ngờ cho mấy kẻ tiểu nhân giả trang quân tử, Vân Cẩm đề nghị Tiêu Long hãy đợi đến lượt đấu của mình hắn xuất hiện. Nàng thật sự muốn đem mấy kẻ nào đấy đang vui vẻ phơi nắng nhân xuống vũng bùn bẩn thỉu.

Tất cả người của Tiêu Long, cả kẻ hãn đều tán thành. Một màn diễn thú vị thế này nữ lòng nào từ chối được?

Mà quả nhiên, Vân Cẩm nói không sai. Khi tới lượt của Tiêu Long, ai cũng nghĩ hắn sẽ không xuất hiện, đồng nghĩa tư cách tranh đấu trong Đại hội lần này của hắn liền bị hủy.

Thế nhưng sau ba hồi gọi tên, Tiêu trang chủ của Phục Long sơn trang xuất hiện, tiêu soái bước lên đài cao giao đấu. Cùng đối thủ tiếp hơn mười chiêu liền thắng bại phân định, Tiêu Long nhin không được khóe môi cong lên một đường.

Tiểu ý kia rõ ràng chứng tỏ hắn là đang thực thỏa mãn.

Người của Phục Long sơn trang hô hoan như thể muốn lập tung mọi thứ; vài kẻ nào đấy lại như muốn đứng hình, kinh ngạc đến không nói gì được.

Trong khoảnh khắc ấy, chốn giang hồ liền có thể năm sáu phần xác định được ai là kẻ nguy quân tử?

Chỉ là chuyện tiến đến mức này vẫn còn vài tên ngu xuẩn không biết điều, muốn dựng cờ để tước bỏ quyền tranh đấu của Trang chủ Phục Long sơn trang.

Bất quá đấy điều là một ảo tưởng. Quyền phân định ngay từ đầu vốn nằm trong tay người của Điền gia. Họ nói được liền không ai có thể thay đổi.

◦●●●◦●●●◦●●●◦

"Huynh thấy chưa? Cách này của muội thực hảo. Kẻ nào chột dạ đều cứng người như bức tượng."

Trên bàn tiệc, Vân Cẩm tuy đang ngồi giữa một đám nam nhân, nhưng đây đều là người của Phục Long sơn trang, vốn là bằng hữu vào sinh ra tử, nàng không nghĩ cần phải giữ chút thể diện nữ nhi.

Lại thêm, họ là đang bàn chuyện vui, những người khác cũng không có ý ngồi yên nghe chuyện, tức thì đều tranh nhau nói. Mỗi người thêm một hai câu, phút chốc liền ồn ào không sao tả nổi.

Người tửu lượng tốt cỡ nào cũng phải say. Vân Cẩm trước giờ không thích uống rượu, chỉ đành nhìn nghĩa huynh cùng mấy người khác từ từ bị chuốc say đến quên trời quên đất. Bộ dáng uất ức nọ cũng chả còn ai quan tâm.

Cuối cùng, tiệc chưa tàn thì nàng cũng tự mình ly khai, dự tính tản bộ đôi chút, hưởng thức ánh trăng. Chỉ là rồi phòng chưa được mấy bước lại chạm mặt vài người thuộc mấy môn phái khác.

Vân Cẩm trong giang hồ kỳ thực phi thường nổi danh. Dung mạo tuyệt sắc khuynh nước khuynh thành, nàng trong mắt nam nhân sớm đã không còn là phạm nhân nữa, mà là một tiên tử.

Đại mỹ nữ như Vân Cẩm nàng hiển nhiên là vạn người hảo cầu.

Bất quá, tâm tình hiện tại không thích hợp tiếp chuyện người ta, hà cớ gì cần bắt ép bản thân? Nàng định đơn giản nói vài lời khách sáo liền bỏ đi, chỉ là có kẻ nào đẩy rất khó ưa, lời không nên nói mà vẫn cật lực nói ra:

"Các huynh đệ đừng phí sức đồ ngọt nữa. Nữ nhi nhà người ta thập phần thông minh nha. Sớm biết phượng hoàng nên ở đâu khoe sắc, còn cần gì tá túc ở nhà rom lá rách chứ?"

"Vị đại ca này nói thể thật có chút không hợp lý."

Vân Cẩm không hề lộ ra điệu bộ tức giận như muốn mắng người, trái lại, nàng hiện tại chính là bày ra một dáng vẻ phi thường câu nhân, giọng nói nhẹ nhàng mà mỉa mai:

"Tham? Đây chỉ là một từ 'tham'. Con người là phạm nhân, lòng tham tất yếu đều có. Chỉ là... người này lòng tham có đáy trong khi kẻ khác lại là đáy sâu vô tận, không cách nào lấp đầy."

Nói rồi, Vân Cẩm chẳng đợi bọn họ kịp phản ứng, lập tức phát tay áo bỏ đi. Một câu 'ngươi đừng đánh đồng bản thân với người khác' chỉ có thể mắng thầm trong lòng. Dù sao, nàng không muốn vô cớ gây thù cho Phục Long sơn trang.

Vân Cẩm tản bộ dưới ánh trăng đêm, tự mình cảm thụ sự thoải mái, không ngờ lại trùng hợp gặp được người quen:

"A?! Mạc thần y?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Mạc thần y thấy Vân Cẩm thì nhanh chóng từ trên mái gác phi thân xuống, khuôn mặt lão nhìn dáo dác xung quanh: "Tên tiểu tử đó đâu rồi?"

Biết lão đang nói đến Tiêu Long, Vân Cẩm nhú mày, chẳng lẽ là nghĩa ca gây ra chuyện gì sao? "Huynh ấy đang ở Phong viện, ngài có chuyện gì sao?"

"Tên tiểu tử thói đó dám lên lúc ta ngủ say trốn xuống núi! Ngươi nói xem, là có chuyện không?" Mạc thần y giận đến râu mép cũng muốn dựng ngược lên, nhìn theo hướng Vân Cẩm vừa chỉ định tìm Tiêu Long nói lí thì bị nàng chặn lại.

Vân Cẩm co quắp khóe miệng, là vì vậy mà ngài vội tới đây sao, chỉ để trách móc! Lí do quá sức tưởng tượng của nàng rồi!

Nhưng chỉ dám khinh bỉ trong lòng, Vân Cẩm vẫn duy trì bộ mặt tươi cười như cũ khuyên Mạc thần y tới phòng ngủ của Tiêu Long gặp riêng hắn. Cái này là vì suy nghĩ cho nghĩa ca thôi, trên giang hồ lão nổi tiếng như vậy, nếu lão đến tìm Tiêu Long bị người nhìn thấy, trong hoàn cảnh Võ Lâm Đại Hội đang kịch liệt như vậy không biết danh tiếng của Tiêu Long và thanh danh Phục Long sơn trang sẽ trở nên thế nào nữa, dù nghĩa ca của nàng sau này có thắng lợi, làm Minh Chủ vẫn sẽ có lời không tốt! Là mất nhiều hơn được đó.

Vừa dẫn Mạc thần y đến phòng của Tiêu Long xong, Vân Cẩm vội vàng đi đến Phong viện tìm người, tính của Mạc thần y đó giờ không biết kiên nhẫn là gì, nàng thật sợ lão sẽ đi ra ngoài là hết tìm nghĩa ca!

Chưa đầy một chung trà Tiêu Long đã xuất hiện trước phòng ngủ, khuôn mặt vì say rượu có chút đỏ, quanh thân cũng có hương rượu nhẹ nhàng nhưng thần sắc hẳn lại rất tỉnh táo, Mạc thần y đến đây tìm hắn tính sổ? Lí do đơn giản vậy chỉ có thể lừa Vân Cẩm cùng vài người khác thôi, hẳn đã ở cùng Mạc y khá lâu, cũng hiểu lão đầu này một chút, lão ngoan đồng sẽ không vì lí do đó mà lặn lội tới tận đây đâu.

"Tiểu tử, ngươi dám trốn đi hả?" Vừa vào cửa, Tiêu Long đã vội lách người qua tránh một chung trà bay tới, chỉ thấy Mạc y bên trong vẫn còn tức giận, định lấy thêm chung trà nữa ném qua nhưng không hiểu sao lại bỏ xuống.

"Dám bỏ đi không hỏi ý ta? Ngươi xem ta chết rồi hả?" Bực mình ngồi xuống, Mạc thần y cực không hình tượng nốc bình trà, hất hàm với Tiêu Long.

"Mạc thần y, ta thấy ngài cũng không thật rảnh rỗi đến tìm ta cãi nhau vì việc nhặt vậy thật đâu?" Ngồi xuống ghế, Tiêu Long nhìn bộ dáng tức giận của Mạc thần y cười bí hiểm.

Quả thật hần đoán không sai, là lão có việc, còn là việc quan trọng nên mới tìm hần.

"Tiêu tử, người thấy tại sao Điền gia xưa nay không quan tâm đến tranh đấu giang hồ lại chủ trì Đại Hội lần này? Ta nghi ngờ họ đang có mục đích riêng, tiêu tử người tốt nhất..." Không đợi Mạc thần y nói hết, Tiêu Long đã ngắt lời: "Ta hiểu, tốt nhất là không nên tranh giành chức vị đó vào thời điểm này, nhưng ta có việc cần là chức vị đó mới được."

Hần đã hứa với một tiểu cô nương khi ngồi được lên ngôi vị võ lâm chí thượng này sẽ nói nàng nghe một bí mật, bí mật này chỉ có thể nói được khi hần giành được chức Minh chủ, hần đã hứa với toàn bộ Phục Long sơn trang phải đem về vinh quang cho họ. Vì vậy cái chức Minh chủ này về cả lí và tình hần đều không thể bỏ cuộc.

Không khí xung quanh phòng ngưng trọng một lát, chỉ tới khi Mạc thần y nhìn thẳng vào mắt hần, thấy được ý chí kiên định trong mắt hần thì mới chịu nhượng bộ: "Tốt, con người bình sinh chỉ có một mạng sống, mong người không bị quyết định tùy hứng, ngu ngốc hiện tại hại chết!"

Bực dọc phi ra khỏi viện nhỏ, Mạc thần y lẩn vào bóng đêm, hướng lão đi là về Thanh Vân sơn.

Ngày hôm sau, từ sớm trước võ đài đã đứng đầy người, ngồi trên hàng ghế cao là những vị môn chủ chịu trách nhiệm giám sát các thí sinh.

Tiêu Long đứng lẫn trong đám người ngược nhìn lên ba người trên cao kia: gia chủ Điền gia, Minh chủ Võ lâm tiền nhiệm, đại sư Thích Huệ. Họ đều là những người có thanh danh cùng thực lực khó ai bì kịp trên giang hồ, một ngày nào đó hần cũng sẽ ngồi trên cao đó! Trong nháy mắt, Tiêu Long như thêm kiên định, ý chí chiến đấu càng cao.

Sau khi thấy mọi người đã đến đầy đủ, Tiền nhiệm Minh chủ ra hiệu cho người đứng sau lưng mình đọc bố cáo sau đó bắt đầu tranh luận võ công.

Vòng đầu tiên là trong năm người lấy một người, một người phải lên nhận lời thách đấu của bốn người dưới đài, bất kể kẻ thách đấu là ai. Nói là trong năm lấy một nhưng thật ra số người bị loại sẽ rất nhiều.

Nếu một người đã đánh bại ba người, chỉ còn một người nữa sẽ được vào vòng trong nhưng lại thua, kẻ đánh thắng người đó lại phải đánh bại bốn người nữa để vào vòng trong, vậy chỉ có một người vào vòng trong mà đến tám người bị loại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Không biết rốt cuộc thứ tự lượt đấu sắp xếp thế nào mà Tiêu Long lại trở thành nhân vật mở màn vòng đầu tiên.

Hần thu lại chút ngạc nhiên trong mắt rồi bình tĩnh bước lên đài cao, chấp nhận lời thách đấu từ bốn đối thủ khác. Trong số đó có hai người danh tiếng không tẹ trên giang hồ, một người xa lạ không chút quen biết, người còn lại thể nhưng lại là huynh đệ kết nghĩa nhiều năm của hần - Đường Vũ.

"Hôm nay chúng ta chính là tranh luận võ công. Mong đệ đừng nương tay." Đường Vũ khẽ nhếch môi, hướng Tiêu Long nói một câu khách khí.

"Hiển nhiên." Tiêu Long đơn giản đáp lại.

Này chính là hần không hề dối lòng. Sớm đã biết trong Đại hội lần này, khó tránh chạm mặt người thân quen, muốn động thủ với họ... có lẽ sẽ có vài phần khó xử. Nhưng Tiêu Long hần đã hạ quyết tâm từ lâu, không thể vì hai từ 'bằng hữu' mà thất bại. Dù sao cũng là luận võ công bằng, thắng bại phân rõ là điều tất yếu.

Cả năm người đứng trên đài cao, chấp tay thiện ý chào nhau một cái. Sau hồi trống bắt đầu trận đấu, mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Tiêu Long rút ra thanh trường kiếm, một chút cũng không ngần ngại, mạnh mẽ nhắm thẳng tới đối thủ. Những người còn lại thi triển võ công, hai người tiếp chiêu hần, hai người khác lại phối hợp, nhân cơ hội tấn công Tiêu Long. Hần một bên nhanh chóng xoay người né đòn, một bên lợi dụng khe hở của đối phương, trường kiếm trên tay không chút lưu tình hướng tới, thành công đã thương được một tên, tiếp đó cứ theo đà mà điểm huyết nam tử ấy.

Để tránh tình trạng luận võ biến thành chém giết lãnh khốc, luật lệ đề ra tuy rằng cho phép đã thương người, nhưng không được ép chết họ, chỉ cần điểm huyết hoặc dồn đối thủ vào thế bị động coi như đã thắng.

Nam tử hán kia bị Tiêu Long điểm huyết chỉ có thể đứng một bên bất động nên bị loại. Sau khi được giải huyết, hần chỉ đành mang một biểu tình không cam tâm bước xuống, trên đài cao lưu lại bốn người. Bất quá qua vài phút sau đó, hai người khác cũng bị loại. Hiện tại chỉ còn trụ lại Tiêu Long và Đường Vũ.

Bọn họ mỗi người ra một chiêu rồi tiếp một chiêu. Không ai nhường ai. Thời gian giao đấu đã hơn một nén nhang, nhưng vẫn không phân được thắng thua.

Hai người họ giao chiến trên đài lâu như vậy rồi, nhưng thần sắc không có vẻ gì là mệt mỏi. Điều này khiến vài người phía dưới không khỏi có chút thất phục. Chỉ là, có vẻ tình hình trận đấu không theo mong muốn của Đường Vũ lâm. Cả người hẳn lúc này triệt để phát ra một hàn ý lạnh lẽo vô tình.

"Hơn hai năm ta đi du ngoạn khắp nơi, võ công của Tiêu Long đệ thật không ngờ đã tiến bộ đến chừng này rồi."

"Đường huynh cũng vậy. Huynh dù tự mình luyện võ nhưng võ công vẫn khiến người ta nể phục."

"Ha ha ha! Là ta không thích bị ràng buộc thôi. Ta nghĩ nếu ta mà gánh vác trọng trách của đệ đây, phải trông coi cả một đám người, dù gọi danh 'trưng chủ' oai hùng thật, nhưng xét cho cùng vẫn là thấp phân một mối."

"Huynh nhầm rồi. Phục Long sơn trưng đối với đệ đều là tâm huyết một đời, mọi người ở đây đều là huynh đệ vào sinh ra tử, vạn lần khó cầu."

Đường Vũ khước miệng nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu 'hừ' một cái cũng chẳng nói thêm gì nữa. Đây rõ ràng là đang khinh thường.

Tiêu Long nhìn thấy cử chỉ đó, trong lòng phi thường thất vọng. Hẳn vẫn luôn cho rằng Đường Vũ tuy lời nói có chút độc địa, nhưng suy cho cùng vẫn là một dạ thiện ý. Bất quá, hẳn có lẽ đã sai lầm rồi.

°•○○•°°•○○•°°•○○•°°•○○•°°•○○•°°

Thấy tình hình trận đấu cứ kéo dài thế này mãi nên cuối cùng, thời gian bị giới hạn lại chỉ còn vài phút nữa là hết hiệp đấu.

Đường Vũ tinh thần căng thẳng nên không còn khí thế ban đầu, dần bị Tiêu Long áp đảo. Nhưng tình thế bất ngờ xoay chuyển - Đường Vũ bắt được sơ suất trong đòn tấn công của đối thủ, không hề do dự đem song kiếm trên tay nhắm thẳng vào điểm chí mạng của Tiêu Long.

May mắn thay, Tiêu Long trước đó cũng nhìn ra được chiêu này của Đường Vũ nên tuy vẫn bị chém một nhát kiếm, nhưng tránh được chỗ chí mạng. Tiếp đó, hắn ép bản thân bỏ mặc vết thương kia, một cước đánh văng song kiếm của đối phương, đồng thời buông bỏ thanh trường kiếm trong tay để điểm vào huyệt đạo của Đường Vũ.

Về phần Đường Vũ, trong đầu sớm chủ quan, cứ nghĩ sẽ kết thúc ở một đòn tấn công đó nên khi Tiêu Long phản đòn lại, hắn bất ngờ không kịp trở tay, bị điểm huyệt rồi liền vô pháp chuyển động.

"Dừng lại! Thắng thua đã rõ. Trưng chủ Phục Long sơn trưng vào vòng trong." Tiền nhiệm Minh chủ lên tiếng chấm dứt trận đấu, thanh âm kiên định, cả người toát lên một khí thế bức người khó ai sánh bằng.

Tiêu Long nghe thấy liền thu lại nội lực, cầm lên thanh trường kiếm của mình rồi tiến đến giải huyệt cho Đường Vũ.

Nãy giờ cố sức động đến vết thương nên bây giờ máu không cách nào tự cầm lại được, Tiêu Long hẳn phải vất vả lắm mới bước được xuống đài. Một đại phu nhanh chóng tiến đến chữa trị cho hắn.

Bỗng nhiên, Đường Vũ ở phía sau phun ra máu, cả người chống đỡ không nổi mà quy ngã xuống mặt đất. Mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc, kể cả Tiêu Long: "Đại phu! Mau lại xem huynh ấy trước đi."

Đại phu liền gật đầu một cái, tạm thời bỏ qua thương tích của Tiêu Long, bước tới xem xét tình trạng cho Đường Vũ: "Vị đại ca này bị trúng độc rồi. Cũng may độc tính không quá mạnh, không nguy hiểm đến tính mạng."

Một lời này của đại phu khiến mọi người không khỏi hoang mang, tiếng bàn tán xôn xao dưới đài ngày càng lớn. Trúng độc? Đường Vũ chẳng lẽ vì thế nên mới thua cuộc?

"Tất cả yên lặng! Chuyện này chúng ta sẽ cho điều tra rõ ràng chân tướng. Tuy nhiên, xét theo hiện tại có thể nói Đường thiếu hiệp là do trúng độc mới thua cuộc, nếu xử thua thì không được công bằng đi." Gia chủ Đường gia lớn tiếng nói khiến tất cả đều tự nhiên yên lặng.

"Nên chúng ta quyết định sẽ cho Đường Vũ một cơ hội nữa để giao đấu trong vòng này."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Không biết rốt cuộc thứ tự lượt đấu sắp xếp thế nào mà Tiêu Long lại trở thành nhân vật mở màn vòng đầu tiên.

cả Tiêu Long: "Đại phu! Mau lại xem huynh ấy trước đi."

Đại phu liền gật đầu một cái, tạm thời bỏ qua thương tích của Tiêu Long, bước tới xem xét tình trạng cho Đường Vũ: "Vị đại ca này bị trúng độc rồi. Cũng may độc tính không quá mạnh, không nguy hiểm đến tính mạng."

Một lời này của đại phu khiến mọi người không khỏi hoang mang, tiếng bàn tán xôn xao dưới đài ngày càng lớn. Trúng độc? Đường Vũ chẳng lẽ vì thế nên mới thua cuộc?

"Tất cả yên lặng! Chuyện này chúng ta sẽ cho điều tra rõ ràng chân tướng. Tuy nhiên, xét theo hiện tại có thể nói Đường thiếu hiệp là do trúng độc mới thua cuộc, nếu xử thua thì không được công bằng đi." Gia chủ Đường gia lớn tiếng nói khiến tất cả đều tự nhiên yên lặng:

"Nên chúng ta quyết định sẽ cho Đường Vũ một cơ hội nữa để giao đấu trong vòng này."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tiêu Long phức tạp nhìn Đường Vũ, vừa rồi sát khí của hắn đối với bản thân rất nặng.

"Đường ca, huynh có sao không?" Đi lên đỡ Đường Vũ, Tiêu Long nhíu mày nhìn thương thế của hắn, nội thương tuy không nghiêm trọng nhưng lại gần gân mạch, chỉ sợ sau này nội công của Đường Vũ khó mà thăng tiến, đối với một hào kiệt như hắn thật quá tàn nhẫn rồi!

Vì mãi lo suy nghĩ nên Tiêu Long không hay được trong một khắc, ánh mắt Đường Vũ tràn đầy oán độc nhìn hắn, như thể căn cơ của mình là do Tiêu Long làm tổn hại vậy.

"Ta không sao, chúc mừng đệ." Khó nhọc cười cười, Đường Vũ tuy thân hình chật vật nhưng đã khôi phục lại thần thái nhìn Tiêu Long, vịn tay hắn rồi khỏi lời đài.

Vì sự việc bất ngờ trên đài, không ai chú ý ở một ngõ khuất có một lão già đang ngồi xem, vừa xem lão vừa ra vẻ tiếu nuôi: "Tiêu Long à Tiêu Long, ta nói người là trâu chính là vũ nhục loài trâu đó, chắc chắc,..."

Thấy người trên lời đài đã xuống, không còn náo nhiệt để xem nữa, lão liền phi thân rời đi, nơi ngõ nhỏ tăm tối lại lặng thinh như chưa từng có người, đáng ngạc nhiên là ở Đại hội võ lâm vốn anh hùng tụ hội như mây cũng dường như không biết sự xuất hiện của lão.

"Đường ca, ngươi nghỉ ngơi cho tốt." Đưa Đường Vũ về phòng, Tiêu Long cẩn thận nói, rồi khép cửa lại.

Chờ khi xung quanh không còn nghe được tiếng bước chân của hắn thì Đường Vũ vốn nằm trên giường yếu ớt liền bật dậy, khuôn mặt hắn tức tối nắm lấy giường lẽ từng bước khó nhọc ra cửa sổ, thả con bồ câu trong lòng ra.

"Tiêu Long! Ta và ngươi không đội trời chung!" Đôi mắt hắn híp lại thành một đường cong nhìn vô cùng gian xảo...

[Thanh Vân sơn.]

"Sư huynh, ngươi muốn đi đâu?" Tạ Lệ Băng kì lạ nhìn Dư Chứng, mới sáng sớm đã đi ra ngoài làm gì?

"Ta đi tìm sư phụ, muội ở lại Thanh Vân sơn đi." Dư Chứng nhanh chóng bỏ đi, rõ ràng là không muốn tranh luận.

Tạ Lệ Băng nhìn theo hán khê nhíu mày, Tiêu Long cũng không đến nỗi quá ngốc, hai người này cũng không cần đều đi hết chứ.

.....

"Mạc thần y,... chẳng phải ngài về Thanh Vân sơn rồi sao?" Tiêu Long nhìn kẻ đang tự nhiên rót trà trong phòng của hắn sững sờ.

"Tiểu tử! Ý ngươi là gì? Hà? Dám dùng vẻ mặt đó nhìn ta?" Mạc lão tức giận hừ một cái, nhưng lần này cũng không dùng chung trà hay gì đó đánh hắn mà chỉ bảo hắn ngồi xuống.

"Tiêu Long, ngươi không phải quá ngốc, chắc nhìn được Đường Vũ là loại người gì chứ?" Quơ quơ chén trà trước mặt, Mạc lão như băng quơ hỏi.

"Mạc thần y, ngài đừng nghĩ nhiều, Đường ca không phải như người nghĩ đâu." Trong năm năm họ quen nhau là vậy, nhưng giờ thì chưa chắc đâu, có lẽ hắn cũng biết vậy.

"Ngốc tử! Rõ ràng sáng nay là hắn tự hạ độc mình, thuốc đó là giấu ở đầu móng tay!" Mạc thần y tức giận, quăng cho Tiêu Long cái nhìn 'ngươi là đồ

ngốc' sau đó đập cửa hiên ngang đi ra.

Tiêu Long sau khi Mặc y đi vẫn ngồi thất thần cho tới khi trời dần ngả bóng. Khẽ cười một cái, hắn đứng lên đi ra ngoài, ra vậy, Đường Vũ đã thay đổi rồi, hắn không còn là thiếu niên đầy nhiệt huyết chính nghĩa năm nào nữa. Hắn đã bị cái chức Võ lâm Minh chủ này làm mờ mắt rồi sao?

Mặt trời dần ngả bóng, Đèn phủ cũng chìm trong ánh chiều tà, mọi vật đều như có một luồng khí uy nghiêm áp bách lên.

"Nghĩa ca!" Vân Cẩm nhìn Tiêu Long thất thần, nàng đã đi tới gần mà vẫn không hay liền nhủ mảy gọi.

"Ủm." Tiêu Long vẫn chăm chú suy nghĩ gì đó, về mặt đêm chiều.

Vân Cẩm thở dài, ca nàng vẫn luôn tin người như vậy, tên Đường Vũ đó rõ ràng không phải thứ tốt lành gì, nếu tốt như ca nói thì cũng đã là chuyện của mấy năm trước, con người thì luôn thay đổi, tên đó không biết giờ đã thay đổi thành dạng gì rồi nữa.

Cả hai cứ đứng như vậy, đều cứng đầu không chịu mở miệng. Chỉ cho đến khi mặt trời hoàn toàn khuất bóng, Vân Cẩm rời đi thì mới khá lên chút.

.....

Năm năm trước, ngày đầu Tiêu Long và Đường Vũ gặp nhau, Đường Vũ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trên giang hồ còn Tiêu Long lại là thiếu chủ Phục Long sơn trang đầy danh tiếng.

Một lần Tiêu Long thấy trên phố một nữ tử bị một tên mẫn phu chọc ghẹo, vốn định chạy lên giúp nàng nhưng lại có người nhanh chân hơn hắn.

Đường Vũ đánh cho tên mẫn phu đó một trận sau đó lại không chịu nhận báo ân của nữ tử kia làm Tiêu Long có ấn tượng rất sâu sắc, vì vậy cả hai làm bằng hữu.

Lúc đó Đường Vũ chưa biết thân phận của Tiêu Long, cả hai cùng nhau ra vào tửu quán, giúp dân trừ hại, từ đây ai cũng biết đến danh tiếng của hai người họ...

Bốn năm huynh đệ có nhau, sau đó bỗng Tiêu trang chủ quy tiên, Tiêu Long về chịu tang và nhậm chức. Lúc này Đường Vũ mới biết tất cả, hắn cũng dần ít gặp Tiêu Long hơn, rồi mất dần liên lạc, tính ra là cả hai đã không liên lạc một năm rồi.

Nhớ lại chuyện cũ, Tiêu Long khẽ cười, quay về phòng. Có lẽ lòng người rồi cũng đổi thay, haiz,... hắn thật muốn về Thanh Vân sơn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Chi Tinh: Hoàng Hậu Của Tà Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.